

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi citit de când ești. Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la so-coteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Exemplar tipărit pe vremea
crizei din România

Nr. 13-14-15-16-17

Aprilie 2009 - August 2009

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

Preț: 1 leu

Apare la data de 15 a fiecărei luni

Revistă de cultură, civilizație și
atitudine morală

Web: www.revistasingur.ro

ISSN:1584-0557

Premiile revistei SINGUR

Topul expozițiilor de flori din România

Începând cu acest an, o echipă a revistei SINGUR a monitorizat organizarea mai multor expoziții de flori și plante de grădină și de apartament, evenimente cu care orice oraș se laudă, încercând astfel să elimine proasta percepție a țării noastre în Europa și în lume.

În urma observațiilor, discuțiilor cu reprezentanții instituțiilor organizatoare și cu expozații (firme în domeniu), reporterii noștri au alcătuit următorul clasament al orașelor, rezultat din notele date de la 1 la 10 primarului și echipei organizatoare:

1. **Craiova** - primarul, nota 10 (pentru modul cum a reușit să ofere expozațiilor o după-masă la un restaurant din oraș); echipa organizatoare, nota 10 (pentru modul în care a rezolvat toate problemele apărute pe parcurs);

2. **Brașov** - primarul, nota 8 (pentru ideea de care a dat dovadă în ceea ce privea prelungirea expoziției din Piața Sfatului); echipa organizatoare, nota 10 (pentru că a fost în permanent contact cu expoziția, soluționând toate cerințele expozațiilor);

3. **București** - primarul de

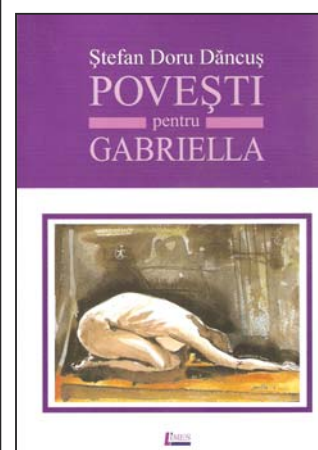
sector, nota 5 (pentru indiferența cu care a tratat unul din cele mai importante evenimente ale Capitalei); echipa organizatoare, nota 10 (pentru flexibilitatea cu care a abordat problema taxei pe m.p., făcând din Parcul Herăstrău, pentru câteva zile, un adevărat regal al florilor);

4. **Slatina** - primarul, nota 5 (pentru introducerea "Taxei de participare", inexistentă în alte orașe); echipa organizatoare, nota 8 (pentru că nu a pus la punct alimentarea cu apă, element vital pentru florile și plantele aduse de expozații);

5. **Pitești** - primarul, nota 10 (pentru faptul că a ascultat și a promis sprijin expozațiilor și la viitoarele ediții); echipa organizatoare, nota 2 (pentru comportamentul primitiv și limbajul grosolan, ambele folosite pentru a-i înspăimânta pe expozații, de parcă aceștia erau sclavi negri pe plantațiile de bumbac ale Americii de Sud). De altfel, după discuția purtată de fondatorul revistei SINGUR (Ștefan Doru Dăncuș) cu primarul orașului, s-ar putea ca viitoarea ediție a expoziției să beneficieze de altă echipă organizatoare).

În urma unui efort aproape inimaginabil, revista SINGUR, sprijinită de o serie de firme care au înțeles rostul scriitorului pe pământ (și căroră le mulțumim și în acest mod), a fost în măsură să acorde următoarele premii: **Mădălina Maria Dăncuș** (Târgoviște, Dâmbovița): 50 lei **Mihail Tănase** (Plopii Slăvițești, Teleorman): 50 lei **Marin Pungă** (Baia Mare, Maramureș): 50 lei **George Sânpetrea** (Târgoviște, Dâmbovița): 50 lei **Răzvan Bârlă** (Brașov, Brașov): 50 lei **Laurențiu Ciprian Tudor** (Brașov, Brașov): 100 lei **Florin Oancea** (Sibiu, Sibiu): 300 lei **Bogdan Nicolae Groza** (Cluj Napoca, Cluj): 500 lei **Remus Foltoș** (Odaia Turcului, Dâmbovița): 700 lei

Menționăm că elevele Mădălina Maria Dăncuș i s-a mai acordat un premiu în bani, oferit de scriitorul **Adrian Suciu**, în valoare de 100 lei. Premiile vor primi diplomele poștale, odată cu difuzarea acestor numere ale revistei SINGUR. Premiera s-a făcut și pe baza opțiunilor sponsorilor.

A apărut
romanul
"Povești
pentru
Gabriella"
de
Ștefan
Doru
Dăncuș

Cei interesați o pot obține de la
Editura LIMES (Cluj Napoca),
accesând www.edituralimes.ro și de la
librăria din fața Muzeului Literaturii
din București, la prețul de 15 lei.

ABONAMENTUL LA REVISTA

" S I N G U R "

N U T E L A S Ă

S I N G U R !

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Rânduri pentru Alex

Alex este student la teologie. Are vreo douăzeci de ani (adică se plasează pe granița dintre adolescența propriu-zisă și post-adolescență) și, recunosc, e un tip interesant. Acum ceva timp m-am întâlnit cu el și am reușit să stăm de vorbă pe îndelete. Mi-a plăcut că era frumos și corect mobilat intelectual (avea care va să zică lecturile la zi și pare că le și rumegase bine), că reușea, pentru un tânăr de middle class, să fie elegant și atent. Părea, cu părul lăsat într-o studiată dezordine, o adnotare vie, actuală, la "Craii de curtea veche". Aici era, de fapt, și tușa care impresiona, dar și cea care intrucăva intrista. Aerul acela de fiu risipitor, pe de o parte certifica o minte care se frământă, deci una complexă, pe de altă parte ducea la o anume îngrijorare: nu se pot pierde decât cei doțati. Proștii, ignoranții nu se pot rata. Cel dotat are în sine cea mai mare încercare, dar cale bună se deschide dacă își supravițuește.

Fiul risipitor are liniștea și știința/conștiința celui care a încercat, care a probat pe propria piele. El este cel care știe cel mai bine deosebirea dintre "trebuie să..." și "aleg să..." Pentru el orice bine nu este o comandă socială, o dresură, ci un lucru liber asumtat și în cunoștință de cauză. Să ne înțelegem bine... nu vreau să fac apologia fiului risipitor, dar atunci când îndoiala este înaintea asumării și nu după, sunt șanse mai mari ca cea din urmă să fie autentică, iar ispita să nu prea găsească sol fertil. Dacă îmi aduc aminte corect Oscar Wilde spunea că singura posibilitate de a scăpa de o ispită este să o consumi. Ei bine chiar asta face fiul risipitor, dar tot el este cel se întoarce, tot el este cel ce regretă, cel ce se căiește, cel ce înțelege că înțelepciunea sa este doar "cea de pe urmă", adică cea de după experiență, nu cea dinaintea, cea care l-ar fi scăpat de neajunsuri. Norocul fiului risipitor este, cum mi s-a spus un bun prieten, că acesta are unde să se întoarcă, că există, în cazul lui un părinte bun, o casă și amintiri plăcute. În psihoterapie (așa ca o paranteză) aceste echivalențe cu motivarea prin regresie, adică prin actualizarea unor beneficii pe care cel în cauză le avea la vârste sau perioade anterioare. În această situație (care este și a fiului risipitor) avem "o motivație îndreptată către un trecut luminos și nicidecum una îndreptată către un viitor luminos" (dr. Cristian Andrei).

Dan ȘALAPA

MAMA SERVICIILOR SECRETE!

Românul nostru pare să descopere ceea ce tot omul știe de când cu auzu', că a asculta ce se întâmplă în juru' tău înseamnă știință de carte, adică după ce îți ascuți pe alții, le întocmești fișe, apoi dosare, iar la bătrânețe, îți scrii memoriile și ești o carte! Deci, ascultarea, de la cea de-a lungul coridoarelor peșterii, la cea prin pereții de stuf ori frunză de palmier al colibei, de la cea prin zidurile cetăților voevodale ori prin fridele castelilor princiare, terminând cu cel al micro-

foanelor strecurate în așternuturi și cel al telefoanelor monitorizate prin intermediul sateliților-spion, ascultarea nu mai are nimic spectaculos, inedit, nemaipomenit! Iote, acum, se dădu ordoonanța aia cu ascultarea telefoanelor, și parcă toată lumea luă foc, vai, intimitatea, vai, secretul vieții private, vai, una, vai, alta! Se uită că, de fapt, ascultarea convorbirilor telefonice s-a făcut de când s-a inventat telefonul, poate doar prima convorbire să nu fi fost "ascultată", așa în termenii de astăzi, de spionaj casnic, manico-securistic ori anti-terroristic! În rest, ascultarea s-a făcut fără încetare, oficial nerecunoscându-se decât ceea ce era sub acoperirea formală a unui mandat!

Până în 1989, centralele telefonice românești aveau, pentru fiecare cale de comunicare, trei fire: unul mergea la abonat, unul, la operatorul de serviciu, al treilea, direct în centrala Securității! Toată lumea din domeniul telecomunicațiilor știe acest lucru. Și mai știe un lucru, la fel de simplu: că acele fire nu au fost desființate odată cu... victoria Revoluției din Decembrie! Nu, ele au rămas neclintite, servind patriei – "patriei securitiste", siguranței naționale, contraspionajului românesc – la fel de eficiente. Odată cu trecerea la telefonie mobilă, creștea că am scăpat de ascultare? Ei, aș, sateliții care intermediază transmisiunile convorbirilor și ale datelor au și un server care stochează, pentru orice eventualitate, toate aceste date! Să ne amintim că, prin anii 2000, cu Costanținescu președinte, când acesta se vrua dumanu de moarte al Serviciilor secrete, practic al destrămării serviciilor secrete românești de seniorii Securității, ascultarea telefoanelor devenise un sport național, prăriturile din aparatele telefonice ale unor membri de partid, mai importanți sau nu, ale multor jurnaliști, ale unor oameni de afaceri erau la ordinea zilei! A fost un fel de... dezlegare la ascultare, stărmăta de securiști care-și vedeau interesele obturate de declarările și intențiile lui Costanținescu, iar președintele Costanținescu de mâna Securității travestite în noile servicii speciale a pierit!

Ei bine, chestiunea asta cu trecutul, de preferință luminos, este foarte importantă într-o situație cât mai adecvată. Pentru că cea mai mare parte a capitalului nostru sufletesc îi aparține. De aceea se cere să avem grijă de trecutul nostru măcar de când ținem de noi și măcar când e, încă, puțin, când e, încă, doar prezent. Pentru că trecutul te urmărește mereu, pentru că un anumit trecut te poate împiedica să te schimbi, te poate împiedica să alegi. Un anumit trecut se reactivează ca ispitire, meru... stă ca demonul la ureche și dorește recidiva. În cazul asta dacă oricum reziduurile, traumele, excesele noastre sunt legate de noi, ca bila ocașului, de ce să punem de la noi putere alte greutăți? Oricum toate acestea stau, de multe ori, volens-nolens, gata să se reproducă.

Pr. Arsenie Boca scria într-unul dintre manuscrisele rămase de la el că ținem mereu în mână "viitorul trecutul nostru", iar Pr. Arsenie Papaciov într-un dialog cu Pr. Teofil Părăian îndruma astfel: "Trăiește prezentul și repară trecutul!". Scriitorul, psihanalistul și etologul Vasile Dem. Zamfirescu are și el o formulare care îmi place foarte mult și care este foarte ofertantă: "nostalgia viitorului". Toate aceste ziceri și formule descriu o înțelegere a timpului care depășește tripartita împărțire a sa, care face ca granițele dintre cele trei fețe ale sale să nu mai poată fi atât de lesne făcute... Lumea interioară presupune o mai mare dilatare a timpului, o mai mare responsabilitate. Trecutul nostru nu este coșul de gunoi al prezentului nostru, iar viitorul este demult deja aici. Lucrurile sunt de multe ori amestecate.

Dar să ne întoarcem la Alex și la "evlavia" lui față de fiul risipitor. Ei bine, fiul risipitor nu trebuie să fie un ideal. Nu pe de-a-ntregul. Calitatea lui vine odată cu întoarcerea, odată cu acele trăsură care trebuie să se cristalizeze după experiența grăului și după experiența neghinei. Sînt sigur că fiul risipitor întors devenise o persoană absolut minunată, cum s-ar spune în psihoterapia experiențială, un ins integrat, o persoană unificată. Sînt sigur că avea știința românească a hazului de necaz, că era o persoană flexibilă, zămbitoare, săritoare, blândă și neorgoliosă. Trebuie să fi avut știința nuanțelor și ca unul care înțelege bine etichetarea și alege, mai degrabă, să fie în spiritul dător de formă decât în forma ce reține spiritul, știa sigur că empatizează, să fie suportiv și poate oamenii începuseră să-l caute ca să-și ceară sfatul.

Există interpretări care laudă și plecarea fiului risipitor. Zic că e de apreciat că el are curaj în a-și asuma riscul păririi confortului și a pleca în aventura autocunoașterii, că, în esență, el dorește să-și cunoască limitele. Am ceva dubii, pentru că el alege decădere și nu acel tip de plecare care făcea prin secolele XVIII-XIX din călătorie o parte a educației. El nu pleacă ca să devină un om umblat, nu pleacă să își lărgească orizonturile și să adune sofie, el părăsește căminul părintesc ca un răsfățat, ca un infatuat de bani gata, ca un ins cu echilibru precar... Sînt de acord că deschiderea de drumuri este capitală într-o bună educație (nu degeaba educația semnifică etimologic a-con-duce, iar în limba română avem un frumos verb: a îndruma), că nu orice are curajul și sinceritatea de a se cunoaște, de a depune acest semnificativ efort, dar repet, nu asta a fost intenția risipitorului. Da, îți poate plăcea plecarea lui pentru că, în ordinea spiritului, nu se poate să-ți placă conformiștii, fixiștii și aplaudații. Îți poate plăcea plecarea lui pentru că e de dorit ca fiecare să fim atenți la posibila anchilozare a gândirii și sufletului nostru. E de dorit, de altfel, să lășăm ferestrele ființei noastre larg deschise ca să intre înnoire și aer curat, ba, uneori, nu e rău să ne mai producem și câte un cutremur ca să ne păstrăm vigilenți, interogativi și deschiși.

Așa că Alex n-ar trebui, în virtutea modelului, să se autoispitească, să-și forțeze norocul, să se întrecă cu gluma și să facă lucruri de nerecuperat sau nereprobabile cu efect pe termen lung. I-aș recomanda să fie și puțin prudent și conștient că odată ce îți dai dru-

mul pe părție nu te mai poți opri când dorești.

Din punctul de vedere al textelor despre sfinți înțelepciunea se împarte în înțelepciunea dinăuntru și în înțelepciunea de afară. Prima se referă la referă la cea divină, iar cea de a doua la înțelepciunea din lume, adică lumea, omenescă. E clar că fiul risipitor o punctează pe prima abia după întoarcere, iar în cea de-a doua se va fi situat, în drumul lui spre casă, cu tot snopul de gânduri și cu mintea cea de pe urmă, doar pe la mijloc. De ce zici asta? Pentru că există un proverb românesc care limpezește cât se poate de clar. El spune că prostul nu învață nici din greșelile lui, câtă vreme înțeleptul învață din greșelile altora. E sigur că fiul risipitor nu este prost dacă a învățat din greșelile lui și se întoarce acasă, dar nu este nici înțelept dacă a putut avea această risipire. El este doar un pășit, un Stan Pățitul dintr-un Gică Contra. De abia de aici încolo, dacă își va fi gestionat eficient întâmplarea va fi putut deveni înțeles în sens lumesec, și mai încolo, cu smerenie, în sens divin, adică pornit spre sfințenie.

Alex este dezamăgit; spune că lipsa de sens, absurdul, perisabilitatea, faptul că nimic nu contează (pe un fond declarat nihilist și ateu), faptul că totul este relativ (și găsește argumente solide filosofice) ș.a.m.d. îl angosează, îl sperie, îl paralizează. Îl este scârbă, lehamite, nu poate decât să doarmă, să bea (știu că ocazional mai și gustă droguri ilicite) și să facă sex. Doar asta îl mai face să uite de luciditate. Ca în aikido filosofese forța ideii lui și îl trag spre mine. Îi spun sincer că lipsa de sens, ordine, poate fi teritoriul unei teribile șanse: aceea de a institui el conținutul. Prin el și, în primul rând, pentru el, ele să existe. Ar trebui să primească această situație cu mare bucurie pentru că dă posibilitatea alegeții, obligă la o alegere, și de sine și de lume. Ar trebui să-l deprime mai degrabă dacă ar exista un prealabil. Așa că dacă îi pare că n-am nici o dovadă că Deus est pot alege ca prin mine și pentru mine El să fie. Este o alegere a mea și nu o evidență care mi se impune. Și nu o fac utilitarist ca în parul lui Pascal ci din dorința armoniei și a plinății și a cultivării optimismului. Îl aleg pe El și îl ispitesc să fie. Și El devine în timp al meu, un sentiment, mai ales, care mă cosmizează. În fapt și poziția asta e tot o interpretare, dar ales, care mă sănătoasă decât nihilismul.

Îi vorbesc lui Alex și despre criza juvenilă (sau de origină născută) prin care trec adolescenții. Îl rog să nu se grăbească, să nu încerce să rezolve lumea definitiv acum, să ia de răgazul, șansa, de a evolua firesc, de a trece într-un alt ciclu de viață pentru a vedea cum se schimbă chiar reprezentarea față de sine, nemei vorbind de felul în care chiar lumea va fi arătată altfel. Îl invit pe Alex să își dea posibilitatea, hegemon vorbind, să treacă de la negație (firească pentru adolescent) la înțelepciunea sintezei; și nu care cumva să treacă precum adolescentul fiu risipitor printr-o risipire, uneori poate, fără de întoarcere.

Cunosc multe cazuri de astfel de studenți la teologie, dintre care unii chiar ajung să se piardă. Înțeleg că trăsura crizei juvenile este mult mai convulsivă, mai augmentată pentru ei. Poate pentru că mediul este mai excesiv și mai exigent. Poate pentru că unori realitatea lui „fă ce spune popa, nu ce face popa” dezamăgește mult mai mult, mai ales că se presupune că prețul profesor este un exemplu. Cu atât mai mult cu cât, oricum, absolutismul malformează și dezadaptează. Evident că în acest caz și autoculpabilizarea este deosebită. Îl spun lui Alex să nu se lase deturnat, indiferent de ce mizerii întâlnește, dacă o face înseamnă că a fost învinovat. Dacă ținta lui mai este Hristos atunci e important să nu se impiedice de lucruri care nu îl împiedică (Evanghelia apocrifă după Toma). Hristos nu îl poate dezamăgi... Mă gândesc, în drum spre casă, cât tact ar trebui să aibă un profesor care predă la o astfel de școală, cât empatie ar trebui să aibă, ce echilibru în fire flexibilitate și fermitate... Fiul risipitor întors ar fi, aici, bun de profesor...

ASLQ
Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec

COTIDIANUL Impact
DAMBOVITA

Ce și cum

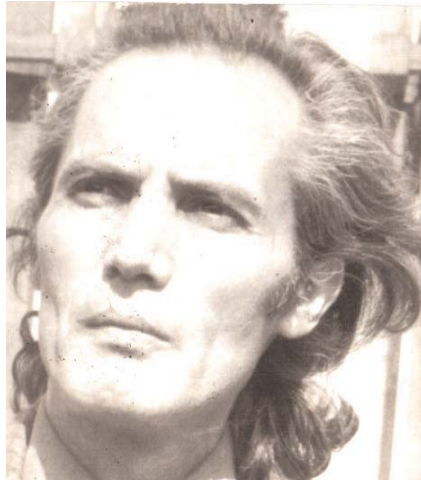
Gabriel García Márquez, autorul cunoscutului roman "Un veac de singurătate", neagă informația potrivit căreia ar fi renunțat la scris. Într-un interviu acordat cotidianului El Tiempo, Márquez a înfruntat zvonul, spunând cu simplitate că "Nu fac nimic altceva, decât să scriu". Scriitorul a acceptat să răspundă doar la două întrebări, una dintre ele făcând referire la faptul că nu a mai publicat nimic în ultimii cinci ani. "Treaba mea este să scriu, nu să public. Voi ști când prăjiturile pe care le fac sunt gata de a fi mâncate".

Agentul literar Carmen Balcells și biograful britanic al lui Marquez, Gerald Martin, își exprimă, în cotidianul chilian La Tercera, scepticismul cu privire la apariția unor cărți noi semnate de columbian. Marquez este unul dintre cele mai sonore nume ale literaturii hispanice, laureat al Nobelului pentru literatură în 1982. S-a făcut debutul în literatură ca navelist, în 1955, cu "La hojarasca" ("Furtuna frunzei"). Titlul care l-a consacrat este romanul "Un veac de singurătate", interpretat de critică ca începtor al "realismului magic" în literatură. După ani '70, a fost foarte prolific, aparându-i "Joanna patriarhală" ("El otoño del patriarca", 1975), "Cronica unei morți anunțate" ("Cronica de una muerte anunciada", 1981), "Dragostea în vremea holerei" ("El amor en los tiempos del cólera", 1985), "Generalul în laborintul său" ("El general en su laboratorio", 1989), romanul ultimelor zile ale lui Simón Bolívar. În 1996, i-a apărut cronica jurnalistică "Ești despre o răpire" ("Noticia de un secuestro"), care va fi cenzurată în acest an. Diagnosticat cu cancer în 1999, Garcia Márquez a început să lucreze la povestea propriei vieți, "A trăi pentru a-ți povesti viața" ("Vivir para contarla"), care reamemorază primii săi 30 de ani. În 2004, s-a reinținat la ficțiune, năvălind "Povestea tărânelor mele triste" ("Memoria de mis putas tristes") fiind ultimul titlu semnat de scriitor.

Proverbele trebuiesc și ele revizuite, iar unul dintre ele este acela cu repetiția și învățătura, conform cărui, astăzi i-ar corespunde forma **"Ascultarea telefoanelor este mama Serviciilor secrete!"**

- rubrică-document -

Ion BOGDAN

ION BOGDAN

singur

am rămas înmărmurit de singur
am pe tărâmul mării celei mici
muniță marmara
al cărui mutmur
l-am auzit
l-am văzut

am rămas înmărmurit de singur
în maramures
cel care-i mare
prin mutmurul său străvechi
câte mare

dacă arunci
în lacul lala
de pe muntele pietrosu
o inscripție anume muruită
cu nume
ajunge în marea cea neagră

atât de adânc sunt adâncurile
precum cele ale ființei și neființei
ale ființării nelămurite

ceea ce suntem nu înțelegem
decât în singurătate

"singur, singurătate
mult mi-ai fost soră și frate
și mi-i fi până la moarte"

? Cine suntem ?

? Cine mai sunt ?

singuri ne ducem și ne îmbrățișăm
între viață și moarte
între aproape și într-un departe

privesc scripitoarele stele
cum se zbat
se frământă
me luăm la trântă

timpul a înmărmurit
la tărâmul de tărânu al vietii
dar n-a murit

a încremenit
ca focul din cremene și iască

se asemănă cuvântului
încercând să se nască
și apoi singur rămâne
ieri și astăzi
și mâine

în cuvânt singurătatea se arată
mereu
precum o iluzie
mai mult decât prea adevărată

o înstrăinare de noi
și cu noi însine

"mare-ii noaptea și nu dorm,
tăt mă suceșe și mă-întor
ca pește în apă lină,
ca omu-în țară străină"

"mare-ii noaptea și nu dorm,
ce se face bețul somn?
da' l-și pune somn pe somn
și-înt-o noapte tăt îl dorm,
da' l-și pune tăt pe-olaltă
și tăt l-și dormi o dată"

extrem de foarte singur
cuvântul se apropie de mine

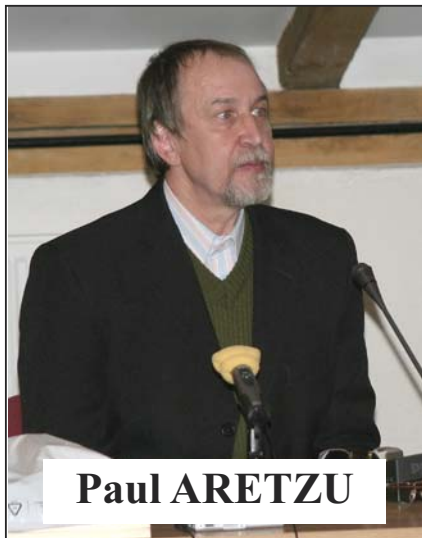
mă alintă

mă desmiardă

vrea să mă chiar piardă

Ion Bogdan

Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor

Paul ARETZU

Psalmul 1

Dumnezeule blând, care mi-ai scris sufletul, nu știu cum să te chem mai dulce: Trandafirul Răstignirii, Limbă Desăvârșită, Strălumină întreită, Mană A Sufletelor De Care Mereu Flămânzim, Taină Din Care Ne Împărtășim Și Care În Noi Lucrează Miraculos, Pasăre Cu O Mie De Aripă Bătând Continuu.

Eu sunt credinciosul Tău, îndrăgostitul semanticii Tale, cel ce ține pe limbă, cu evlavie, consoanele sacre, uimit de harul de a izvedi numele, sfiosul prezenței tale, cititorul cârții.

Fericit este arhivarul care ține în tainiță caietele cu teme ale discipolilor, el are cheia caligraficilor, el îi dispunește pe analfați, își pregătește cu arbie ceara și sigiliul celor nevăzute iar de la scribii continui ia cerneala luminată. El are gârlicul urechii plin cu glas nespus.

M-ai făcut alcoolicul timpului, Doamne, și mereu sunt beat și mahmur, și mulți țin de mine și nu mă lasă să citesc, Scrisule.

Pe casa scârilor am găsit dormind aureolați și chiar prin bărcile scoase pe țărm la călăfăit. Sunt urmărit de un munte de pământ și de nume, ale strămoșilor și ale urmașilor. Am prieteni în Ierusalim.

Vorbam cu ușoare frunze și nu cu muzici și cu aer cum ar fi fost normal, vorbesc cu pași. Acum e toamnă și au torul are grijă de animale iar acestea îl încălzesc cu respirația în mijlocul luminiișului de ger. Acestea îl ajută să se nască.

Eu sunt venit ca să-mi redobândesc vederea, să Te țin în chivotul gurii fierbinți ca pe spermatozoidul gândirii, să simt cum îți întinzi în mine rădăcinile și crengile, cum îți pâr-guiesti în mine roadele. A crede înseamnă a-L lua pe Hristos în tine, a fi gestant în duh, a fi maică.

Domnul meu, aprinde smirna în cățuia înfiorată a inimii mele și împrăștie icoane neadormite, ia-mă de mână ca pe un nevrăstnic.

Ziua și noaptea pe Domnul Îl visez aieva, eu care am fost bolnav de realitate.

Psalmul 2

Când eram prigonitor, am mers în târgul de oale și ucele unde lăutarii își țineau arcușurile după ureche și câinii se împerecheau printre tulpinile de floarea-soarelui iar oamenii s-au întăritat rupându-și toalele și nările și pleoapele sau buzele. Unii dansau în genunchi, alții plângeau în țărână, unul dădea foile unei sfinte cărți cu degetele de la picioare.

Apoi, Domnul pe drum mi-a apărut. M-am făcut limbă și ureche, Domnul meu, chimvalul gândului Tău, nou-născutul Bunei Tale Vestiri, omul sufletului, veșnice Rege azilant al lăuntrușului. Lasă-mă în sufeala limbii Tale, lasă-mă să mă pătimesc în har, să-L cunosc pe Domnul, să fiu amant.

Azi sunt din șirul celor chemați. Ei duc lumânări de zăpadă în mijlocul arșiței, ei spun rugăciunea în timp ce își beau cana cu lapte, ei calcă pe un pământ sfânt, arat și în-sămânțat.

Eu sunt plin de piroane și de spini ca un arici. Sunt acoperit de bube, de scuipat și de lacrimi.

Scriu cu degete gelatinoase de plod, cu degete cu care am băngăiat gușile porumbeilor din pătul și am atins zborul lor atârnat peste livadă și mă ocup de găsierea locului

inimii, sprijinit într-o fulgurantă spadă.

Luată aminte, cântați-L pe Domnul cu gemete de dragoste, pe Domnul cel gingaș.

Psalmul 3

Nimic nu este mai aproape și mai departe de mine decât propriile-mi idei. Locul meu cel mai intim, tăiat împrejur pentru Tine, Doamne, este creierul meu, în care materia se iubește neîncetat cu spiritul, căci sunt plin de interogații.

În cărțile mele, hâlci căzute din gând, vorbeam la goale morminte, Doamne, la pereți pictați. Azi vin să plâng întru Tine. Am sprâncenele cât palmele, am ochii ca frunzele de măsline sălbatic bătute de vânt. Prididit de lacrimi, capul meu încoamat sprijină-l, Părinte, cu mâinile Tale duhovnicești, pune-Ți buricele degetelor peste fața mea, în-vață-mă ca pe un copilăș, aibi răbdare, Doamne, că sunt îndărătnic. Dumnezeul meu este ușă cu fereastră.

Eu mă străduiesc, Doamne, să nu înnebunesc, să nu stric fragilul echilibrului, să fiu tot timpul credinciosul Tău, să nu mă rătesc în alte minți. Încerc să nu intru în destin. Prorocul, hărțuit de cuvânt, își scose limba din avion târând-o prin cosmos. Printre trupurile lacome ale prostituatelor officez actul divin al fecundității. Mă rog tot timpul.

Azi, Doamne, fiul meu Avesalom s-a îndrăgostit de mama sa. Sunt prigonit. Iar el umblă în haine de circar, umblă să mă ucidă. Fecunditatea este irațională, Doamne greu al veșniciei. Eu nu scriu în limba în care vorbesc, eu nu vorbesc în limba în care gândesc.

Sunt plin de limbi multe, Doamne. Căci poezia este o magie. Dar azi, Doamne, nu mai sunt cititori, bibliotecarii se sinucid, cărțile s-au destrămat printre mâinile otrăvite. Dar eu, Doamne, mănănc și dorm în cuvânt, eu trăiesc în sens. Eu mor în burta mamei, ca o pădure îndesată în sobă.

Prigonit sunt, Doamne, de fiul meu, Avesalom, care are trei ani și care s-a îndrăgostit de mama sa.

Mă rog tot timpul. Printre nori atâră un cal spânzurat de o căruță zburătoare.

Psalmul 4

Am furat păsări. Am vorbit urât. Am preacurvit în pușcărie într-o electricitate sordidă, luicund într-un așternut cu o fată nebrună. Am umblat prin locurile unde varsă bețivanii. Am bațocorit sufletul, Doamne.

Eu și neamul meu nu reușim să ieșim din trecut. Ne confundăm tot mai mult în gramatică și în matematică, în etimologie, în astronomie, în bălegarul filosofiei.

Doamne, nu sunt decât om, încerc să fiu drept. Tu, Dumnezeul meu, mi-ai dat buze și limbă, mi-ai dat manuscrisul ebraic al sufletului. Cuvântul este o țară. Psalmul este duh scris.

Azi nu mai scriu decât ceea ce-mi dictezi, Dumnezeule al scribilor și al poezilor.

Fiind sărac, Doamne, și neavând nimic pe masă, l-am invitat pe oaspetele meu călător măcar să ne rugăm împreună sau să plângem împreună sau să ne uităm împreună cum cade lumina pe frunze.

Ajută-mă, Doamne, să mă gândesc la numele Tău ascuns. Dă-mi, Doamne, cuvântul spornic, duhovnicească vorbire, că Tu ești Părinte al Cuvântului chemat să devină Împărăție.

Prinsu-m-au cei fără credință și mi-au tăiat limba dar Tu, Domnul meu, m-ai învățat alfabetul iubirii și graiul mângâierilor și mi-ai umplut gura cu fața luminii Tale, mi-ai făcut din gură biserică a învierii, și am găngurit în duhul Tău.

Și am scris pe un văzduh măntuitor, dănțuind cu îngerii și cu patriarhii și cu proorocii în fața lui Dumnezeu.

Psalmul 5

Doamne, sunt păcătos, și-Ți cer îndurare. Îmi întind mâinile în cer, seara, până când nervurile unei albețe de argint coboară în mine, și mă rog, Doamne, până îmi sângerează buzele, până cuvântul încolțește în mine, până genunchii mei se ridică de-o palmă de la pământ, până ating cu limba marginea dangătului de clopot.

Pe negrețită vine moartea, Doamne, și desfașă sufletul de trupul său.

S-a scurs aeasul, s-a gătat vremea. Doamne, am plecat la drum în zori și acum nu-mi mai găsec urmele, în această țară a cărămizilor și a turnurilor.

Printre dunele de nisip ale deșertului din apropiere,

**Fragment din
CARTEA PSALMILOR**

trec femeii cu sâanii goi sticlini în soare, iar eu, în mânăstire, sunt îmbrățișat continuu cu Dumnezeu intrat în mine ca un vultur.

Poetul e un surghiunit, Doamne, care suspină între barbari, nevoindu-se cu psalmi, tremurând printre parfumuri, ducând pe limbă rugăciunea care e un trup al minții, cuvânt dus pe limbă în plină zi. Mi-e frică de nonlimbaj, Doamne, de oamenii din jur care stau cu gurile deschise și nu scot nici un sunet. Și nu tăcere. Muțenii scot.

Arta trebuie să-și hirotonească țara sa. Am buzunarul plin cu penițe. Am sufletul moale și nescriș. Apără-mă, Doamne, de înghițitorul de ritm, de vietul morții. Mă gândesc la formarea corpului uman în uter, la venirea metaferei, mângâi cărți. Doamne, Tu ești proprietarul cuvintelor: între ele o femeie naște cu gingășie copilul Mântuitor.

Doamne, vreau să-mi retrag toate cuvintele și să încerc iar...

Psalmul 6

Mie îmi pare rău și de boaba de grâu. Un bălbăit al-bastru este psalmul meu.

Deschid conștient de taină și scriu tulburat: Domnul este cu mine, și apoi o ascund în copilărie, ca să mă pot bucura.

Izbăvește-mi sunetele, Doamne, ridică vocea mea peste capul meu. Dumnezeul este gândire continuă, este dezmiardare pentru lume. Auzi-mi, Doamne, riuga mea, vorbitorul de cuvinte și nu făcătorul lor. Vin la Tine cu lumânări aprinse, pe umeri și pe creștet.

Scriu cartea dublă, cu pagini duble, cu două feluri de litere, cu două feluri de adevăruri, cartea despre viață și despre moarte. Scriu „citierea” lui Dumnezeu. Iar Domnul Își întinde așternutul de tihnă în litere. Domnul iubește scrisul meu. Domnul moare și înviază în text. Scriu peste alt scris.

Sunt tulburat ca în prima zi de școală. Doamne, ești muzică în vâlvății, ești lumină neînserată, chivot de idei.

Suntem atinși de dimineața Ta, Doamne de care mă rănesc tot timpul.

Psalmul 7

Doamne, fă oasele mele să zboare și nu să intre în pământ ca un plug.

Doamne suflă peste inima mea, care este ca o sămânță neîncolțită de mult. Că eu stau încă afară, înaintea bisericii, Doamne, și plâng îngenunchiat, îndrăgostit de lumina Ta.

Doamne sunt confundat în viața mea și nu în clipa cea fragilă. Întreb spițele cum e să trăiești o vară, întreb găzele cum e să trăiești o zi, iar Tu, Doamne, ești nemuritor. Tu ești cel văzut de nevătători, cel auzit de surzi.

Mă caltăz când femeii merg prin aer în jurul meu. Sunt curios când țărani își botează caii cu agheasmă și cu grâu, își sfințesc hamurile printre răzoarele de vie. Dar noi stăm cu limbile scapse în adierea rugăciunii. Stăm cu inimi gravide, umflate, și naștem prin creier. Ochiul nostru înțepați de raze sunt ațintiți spre Dumnezeu al cărților, spre îngerii literelor. Mi-este dor, Doamne, zgduitor, de întoarcerea în Paradis.

Doamne, Te-ai făcut pruncuț, Te iau în cărcă și alerg cu Tine printre muzicieni care rād, prin zăpadă. Tu știi, Dumnezeule, că pe cruce vei da roadă.

Stam într-o casă plină cu ochelari și cu sticluțe, într-o odaie cu oceane.

Am canon să nu scriu, Doamne, măcar o vreme.

CE ȘI CUM SE LEGALIZEAZĂ DROGURILE

Dependenții de heroină din Danemarca sunt finații de stat cu două doze de heroină pe zi, într-un program pus în practică de autorități, ce vizează combaterea infracționalității și a traficului de droguri, dar și îmbunătățirea calității vieții în rândul consumatorilor. De la începutul anului, sute de dependenți din Danemarca au dreptul la două doze de heroină, plătite de sistemul de sănătate. De noua "oferită" vor beneficia adulții, consumatori și dependenți de droguri pe termen lung, în al căror caz tratamente precum metadona sau subutex nu au dat roade. Asigurarea dozelor de heroină devine astfel o practică reală și legală în Danemarca, ultima din numărul mic, dar în continuă creștere, al țărilor din Europa, precum Marea Britanie, care se ocupă cu îmbunătățirea stiliului de viață a consumatorilor de droguri, dar și cu reducerea criminalității stradale. "Obiectivul este îmbunătățirea stării de sănătate a acestor oameni, sprijinul lor pentru a nu fi nevoiți să recurgă la crime", explică această schemă Anne Mette Doms, doctor în Comisia de Sănătate daneză, care supervizează proiectul. "A renunța complet la acest viciu nu este o opțiune realistă pentru majoritatea pacienților. Pentru ei, acesta va fi un tratament cronic, pe o boală cronică", a adăugat acesta. Dependenții vor frecventa una dintre cele cinci clinici de dezințoxicare specializate din țară, unde își vor injecta heroina sub supravegherea doctorilor. O inițiativă similară se află în curs de derulare și în Marea Britanie, mai exact în Brighton, Dalington și sudul Londrei, unde consumatorii de heroină beneficiază de asemenia de "tratament" grațiuți cu heroină, în clinici specializate.

Poezii și poezia lor ♦ Poezii și poezia lor ♦ Poezii și poezia lor ♦ Poezii și poezia lor ♦ Poezii și poezia lor ♦ Poezii și poezia lor

corp fragil

la ce te gândeai în viscolul acela cumplit
în care te-ai pierdut, la câțiva zeci de metri de Omul?
sau pe Valea Albă, în crevasa în care căzuseși,
când o voce ți-a spus: ridică-te! și, plin de sânge,
ai ieșit din burta ghețarului tocmai când treceau,
prin pustietatea înserării, doi alpiști?
sau când i-ai spus liniștit prietenului tău:
eu mă duc! I-am văzut pe Dumnezeu...
și după câteva minute de marș în tăcere
ai fost prins de o avalanșă? după ore de mers,
muntele îți ia greutatea și nu-ți mai aparține.
orașul cu străzile lui murdare, cu buholina
indiferenței față de orice geomam nocturn,
se umple de căldura ce te părăsește,
pentru că fisura din tine e o rugăciune
ce te leagă de un suflet înzăpezit,
împachetat în aerul pe care o lumină insesizabilă
scrie: atenție, corp fragil! pe ea cobori în rapel
când cerul îți intră în ochi, și înțelegi,
după ce ai ajuns pe creste, că tot acest sacrificiu
a meritat ca să simți cât de frumos este să descinzi,
pentru că din depărtare cineva îți face cu mâna.

o nouă zi

ne ridicăm încet capul
ca în ziua când ne-am ciocnit unul de altul
la practica agricolă
și ne-am mirat ce loc frumos de murit
e tunelul în care intrasem
fără să știm.

din toate plimbările
a rămas un covor de hârtie.

răul ce ne-a mușcat gleznele
nu uită.
în mansardă nu era nimic de mâncare,
însă când ai intrat
cactusul a tăiat înserarea
cu o lamă de flori.

citeam filocalia și simțeam acul
care ne coase
ca pe marginile unei plăgi.

pe malul Herăstrăului am îmbătrânit
și-am întinerit de multe ori.

singur

cum stau așa fără tine, sunt o armată invincibilă
ruptă în două.

cei din avangardă nu se mai pot întoarce,
dar li se deschid înainte finuturi nemaivăzute.
ariergarda nu mai poate înainta,
dar se poate întoarce acasă, și asta o face să-nceapă ziua
cu un cântec de dragoste.

cu toate acestea armata rămâne pe loc,
pentru că știe să se replieze în jurul tăieturilor grave,
în așteptarea veștilor de departe.

între jumătatea dinainte și cea dindărăt
circulară avioane de hârtie, umbrele de soare
și lucruri expediate pe propriul risc,
după prescripțiile poștale: alimente alterabile,
albine vii, păsări mici cântătoare,
pui de o zi și porumbei, aparate de precizie,
aparate de radio și televizor, lămpi, becuri de iluminat,
damigene goale în învelis de răchită sau material plastic,
vase cu conținut lichid.

fără tine, sunt o armată invincibilă
în căutarea tormadei.

între cele două corpuri de luptă e atmosfera
unei localități de vacanță:
gara leneșă, muntele de sare, grota miresei,
baia porcilor, salina cu aer întepător, sanatoriul,
pârâul rece, liliecii, roșul pădurii,
bășicile de pe tâlpi și arsurile,
biblioteca municipală cu o mie și una de nopți.

când nu e zi de sărbătoare, orașul se micșorează
învers proporțional cu numărul de la pantofi
și crește odată cu acidul din sânge;
altfel, apa te ține la suprafață,
indiferent dacă răzi sau plângi,
dacă ești apt combatant sau îngrijești de răniți.

e bine că poți uita pentru o clipă că unul din cei dragi
e, definitiv, de partea cealaltă. bucuria însușită
poate părea revoltătoare, ea e însă reflexul
unei încurcături fericite, al unui semn pus pe frunte
ca să nu te suprimă fiarele.

armata invincibilă e un corp secționat de apocalipsă.
e frumoasă tare

lași să se-nțelepe în fiecare zi ceea ce știi

că lent te devastează, ca și cum primul lucru
pe care-l faci dimineața e să apleci pe un buton
pe care scrie autodistrugere, iar restul zilei
n-ar fi decât o viziune a unei numărări inverse
10-9-8... 3-2-1, bang! și totul se sfârșește
cu căderea în somn – e semn că dorința ta pulsează
ca o inimă scoasă de vie, auzi că a murit o femeie
și o iei așa pe stradă, tot înainte și la dreapta,
a patra la stânga, după magazinul cu vitrinele sparte,
în al doilea gang, soarele clocește o cărpă neagră
pe ușa de la intrare, intri prin holul galben
și gata, e frumoasă tare și așa adormită,
cu toată lumea din jur gata să erte, să uite,
te odihnești lângă obrazul ei bun și palid,
e acolo un tânăr cu trecutul șters de un geomam.
nu spune nimic, stă cu fața spre geomameșcat,
visează o mănecă fierbinte și ceai de păpădie.
pe balcon o rochie roșie se zbate, își trece
peste ea privirea și maxilarele i se descleștează.
unde ne ducem? împingi perna, să cadă jocul candeliei
peste o carte cu poze decupate și pagini lipsă.

borderline

cu mâna pe inimă, cu amândouă mâinile pe inimă,
în răgazul scurt în care durerile dispar, bolborosești
un cântec, te uiți împrejur și tremuri. nu vezi nimic.
lucrurile care sprijineau rostirea își pierd fixitatea,
și cuvintele dornice să exploreze posibilul
sunt oprite de semne. nu că n-ar împrăștia
mai departe o lumină slabă, dar un om
care a făcut curat în locul răvășit de patimi
își mută atenția spre ceva ce nu ți se-arată,
deși realizezi că se-nțelepe. acum pot să-ți spun
că nu te-am iubit. nu, te-am iubit! însă nu cât să taie
îngerul eșarfa roșie cu care mi-am legat simțurile.

ele n-au fost libere, n-au putut scoate din gură
cuițul cu care-ntinzi culorile pe pânză.
n-au știut că păcatele sunt lovite de o ură sublimă,
venită din grija unei Ființe pe care nu o cunoști,
deși mișcărilor tale trag din juru-i o suflare
spre locul atins de boală. trebuie să mă aperi
de departe, să-i rogi pe cei ce pot să ridice o mână
s-o coboare încet aproape de inimă.

ultima bucată de soare

ai suficientă putere să alegi un copac putrezit,
și, încă visând, torni pe pământ
muzica închisă într-o sticlă din timpuri străvechi;
toată această fugă se-nțește când apari lângă mine,
și-nțorse pe dos mașinăria
atârnată de ultima bucată de soare.

sub pălăria cu boruri largi e răcoare,
însă muțenia ta e o pânză furată de vânt!

în zadar alergi după ea prin briza unei mări încordate,
știi că oboseala, plăcută de altfel, te-nvinge
și te căiești în timp ce ești vorbită de bine.
îți spun că te iubesc și se face întinerire.

atunci începe risipa,
așa am ajuns primul pe lista de dispăruți.

nimicurile din reclame se-nghesuie pe tarabe,
de sub care un copil strânge resturile.
vom pleca și de aici și vom lua cu noi mostre
din disprețul celor pe care-i strângem la piept.

el e laptele celor cu umărul dezgolit
și miera celor ce simt
că moartea lor transmite cuiva putere de viață.

aproapedeparte

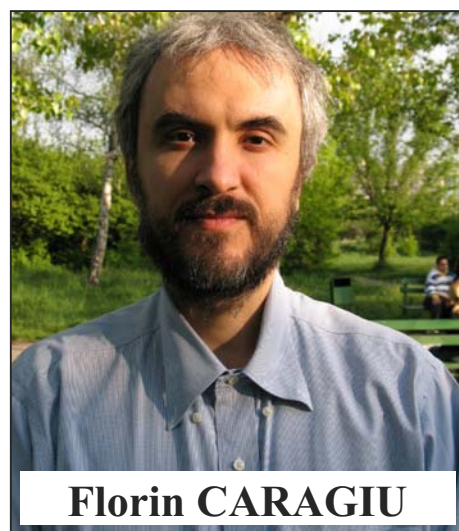
îți place să intri în cameră fără să te simți,
așa cum nu-mi mai simt trecutul
când trec printr-un perete de hârtie
pe care un maestru a rețușat o ură familiară.
carnetele de noțițe umplu sofa.
despre suspendarea legilor nu se va mai citi în ziare,
pentru că noaptea în care împrăștia flori pe faleze
și punem la încercare nisipul
nu se mai repetă. asta spune ceva despre aritmia iubirii
de care nu te dezminți, chiar dacă ești ținta
unei invazii ordonate, ale cărei înțelesuri se schimbă
în mod paradoxal cu fiecare casă părăsită. dar eu te vreau
aproapedeparte, te dezbar de metehnele mele
și mă las văzut. dar noaptea aceea unică nu părăsește culoarul
prin care fugi, în plină zi, din mulțimea de oameni,
spre un loc de unde poți să-i distingi.

îngerul lovește

seara ne prinde în jocul ei departe de casă,
printre lucruri încremenate, când groșița din carne
se umple cu forța unei altfel de morți.

îngerul ne lovește cât să dăm drumul cuvintelor
ce închid o parte din noi în celălalt.

de aceea îmbrățișarea e o uitare a vocii,
iar cei ce se-ntorc obosiți de la lucru

Florin CARAGIU

simt dăra de dragoste ce-ți ține legați întreolaltă.

trecutul tău cu ciucuri de fier îmi cere acum
să-l las să-mi treacă prin sânge ca un cer terasat
printre ape. doare puțin, dar așa ieșim din veșminte,
și miza atingerii întrece enigma unei boli fără aleși.

orice tremur se transmite celui ce rămâne treaz
și celui culcat direct pe pământ,
semn că rugăciunea e ascultată și spațiul
ia forma trupului ce se naște.

ziua începe pe eșafod

modo: „dacă ne gândim la viața umană,
ceea ce apare trist este faptul că mulți oameni își trăiesc viața
într-un liniștit dezastru. Ei se autodevoră”
(Sören Kierkegaard, Scrisoare către un Prieten)

în zori, primul lucru pe care-l faci
este să-ți ascunzi fața – așa te poți răni
fără milă, când derulezi filmul morții tale închipuie.
te-ncăntă să te lupți cu o imagine, dar pentru asta
alegerea ta devine mimată, un salt mereu amănat.

de aceea mâna mea nu poate să scrie
povestea despre definitivul unei apăsări pe buton,
suita de acte ratate și tot acest dispreț
ce-mpinge spre dezgolirea până la os,
monezile aruncate în râu
și graba de a face lucrul pe care nu l-vrei
în dosul unei perdele, ca să se spele rușinea
de a cădea în același loc din curtea școlii, în vis.

descurajarea și ura sunt două talgere
care se izbesc până ce cuvintele ajung
un zgomot de fond și ziua începe pe eșafod.
căci dezvățată de căință, dragostea ta are ceva
dintr-un spectru care te chinuie, când cineva
are nevoie de tine și nu te încumești să treci
peste marginea cu dinți de fierăstrău a gândului tău.

CE ȘI
CUMWWW.ROMANILADALLAS.COM
PRIMUL ZIAR ONLINE PENTRU
ROMANII DIN DALLAS

Recent a fost lansat primul ziar online pentru
românii care trăiesc în metropola Dallas Fort Worth din
Texas. De acum, aceștia vor putea afla informații și comu-
nica prin intermediul paginilor de internet, își vor putea
promova afacerile și publica anunțuri de mică și mare pu-
blicitate, evenimente, opinii și povești de viață. Publicația
conține, pe lângă paginile de știri și articole, și un calendar
de evenimente, o secțiune-ghid pentru afacerile românilor
din zonă precum și o secțiune de anunțuri de mică publici-
tate. În Dallas, din surse neoficiale, se estimează că trăiesc
peste 10.000 de români. Bazele acestei comunități s-au pus
la începutul anilor 1980, când au fost înființate primele bi-
serici românești din oraș. Astfel, comunitatea s-a format
de-a lungul vremii în jurul celor trei mari biserici: ortodoxă
pentecostală și baptistă. Principalele evenimente la care se
reunesc românii de toate confesiunile religioase, sunt *Roma-
nian Food Festival*, organizat anual de Comitetul Paro-
hial de la Biserica Ortodoxă Sfânta Maria din Colleyville;
Concertul de Colinde și Muzică de Crăciun organizat anual
de Comitetul Bisericii Pentecostale Bethel în colaborare cu
cel de la Biserica Baptistă de pe Ferguson Road din Dallas
și *Serata Culturală denumită simbolic "Șezătoarea Culti-
rală"* organizată periodic de un grup de personalități și iu-
bitori ai limbii și culturii românești, printre care și
fondatorul site-ului *Români la Dallas*.

www.romaniladallas.com poate fi un punct de
reper și pentru cei ce doresc să viziteze orașul sau să
înceapă o viață nouă aici.

Adina Cicorn, Dallas, TX

Ioan Es POP

la trezeci și șase, am învățat să mă rog. am făcut rost cu chiu cu vai

de un dumnezeu al meu, o păpușă din gumă, ferfenițită, cu buzele groase, cu o mână sărită din umăr, cu cauciucul de pe pânțele tăiat. până la urmă, numai atâta dumnezeire mi-a fost dat mie să aflu și nu-i, poate, păpușa asta din gumă cel mai puțin dumnezeu ce i s-a dat unui om.

de asta, în camera unde stau, l-am pus la loc de cinstite, pe masă.

la dumnezeul meu, acesta, nu îmi e rușine să mă rog nici când mă întorc acasă pe patru cărări, abia reușind să îi arunc două-trei vorbe deșuchate înaintea să mă prăbușesc cu capul pe masă și cu mâna peste beregata lui.

e drept, cu dumnezeul ăsta de gumă o să fiu mai puțin iertat. dar, așa schilod cum este, pare mai puțin nepăsător. și când mă rog nu urlu, n-are rost, oricum n-aude, totuși i-am retezat urechea, ca să-mi pară că dacă i-o lăsăm m-ar fi putut auzi. deci când mă rog nu urlu, nu mă jelui. nu cer îndurare. am învățat să mă rog ca la orice lucru fără rost. nu mă mai uit la cer, e limpede: nu am venit de-acolo.

mă rog cum pot: uneori tăvălit pe dușumea, alteori șuierându-i în urechea teafără un cântec deocheat, el oricum n-aude, dar cu el e mai puțină teamă, mai puțină singurătate-n casa asta.

poate doar moartea îmi va fi la fel de nemiloasă ca moartea pe care dumnezeul celorlalți o pregătește pentru fiecare dintre-ai lui în parte.

pe dumnezeul meu eu însă-l pot ierta și pentru asta, el n-are habar, doarme căzut într-o rână pe masă, când mă rog nu urlu, el oricum n-aude, abia lălăi un cântec deșucheat, mă clatin spre el, îi caut gâtjejul, mă-mpleticesc și-ngeunuchi.

peste drum de crășma unde stau și beau
e biserică. eu și părintele ne pândim de mulți ani. aș vrea să-l slujesc și eu pe dumnezeu dar mi-e teamă. ar vrea și el să bea cu mine dar n-are curajul.

atunci ridică înspre mine crucea cu mânăie și mă amenință și atunci ridic și eu înspre el halba cu bere și-l ameninț și bat furios din picioare și se mânăie și el și dă îndărătul ferestrelor din picioare și mâini.

poate nu ar trebui să vin duminica la birt chiar de la șapte dimineața, el își începe slujba la nouă. dar la șapte, exact la șapte se furișează și el în altar și începem să ne facem semne.

două ceasuri ne pândim fără-ncetare. când începe slujba nu mai e același om: le spune alor lui vorbe întortocheate, saltă vocea, greșește predica, se întrerupe și în tot răstimpul ăsta dă de mai multe ori fuga-n altar, ridică perdelele, mă caută și începe să dântuiască și bate cu crucea îndrăcît către mine.

amenință gata să spargă ferestrele și eu mă înfurii atunci și mai grozav și ridic halba de bere mai sus și el iar fuge dincolo și le vorbește credincioșilor, dar nu rezistă prea mult, își zice predica prea degrabă, se grăbește să se descotorosească de ei mai devreme, să poată reveni la fereastră. probabil și în predică vorbește tot de mine și păcatul meu. așa cum eu alor mei le vorbesc în birt mereu de el. într-o zi vom intra în biserică, cu căpățânile plecate, toți noi aștia luați de soartă și dați peste cap și părintele o să ne ierte și-o să ne dea binecuvântarea.

o să facem atunci un chef pe cinstite, părinte, întotdeauna plătesc eu, poți bea liniștit, noi n-avem cui te pări. și după aia o să ne mutăm să bem la tine, o să fie duminică seara târziu, n-o să ne vadă nimeni. dar încetează să mă mai ameninți, mi-e atât de frică acum de cei ce mă amenință cu viața veșnică, părinte.

iov. iova. iona. ion

la început a fost sfârșitul. apoi agonia. apoi uscatul. apoi, pe 16 noiembrie, l-am văzut pe iova trecând aplecat prin intersecția victoriei cu lemnea. era vinerea și era seară. acum, ascultă: n-aveam bani și voiam să uit. l-am ajuns pe iova, i-am cerut lui iova bani și iova a tăcut. pesemne era-n divorț pe atunci, pen' că și-a luat deodată nununa de spini într-o mână și-a trântit-o jos ca pe-o căciulă. ce faci? am zis, lasă-l, a zis bufnița și a trecut peste creștetul lui croncănind, lasă-l, a zis, resemnare este numele lui de alint.

azi am fost la ecograf, a zis iova. sunt locuitorul unei gropi. mi-au văzut-o foarte clar înăuntru. lasă, am zis, or să ți-o scoată ei cumva, n-avea grijă, afară, ei au forțepursi, au catgut, se știu bine la asta, mai bine hai, dă și tu o țigară.

bă, zice, groapa crește pe zi ce trece, a-nceput să-nghesuie plămâni și s-a dat acuma la ficat. hai atunci, zic, mergem la birt la berbecul și-o umplem și-o să ai o mare la uscat.

nu acum, zice iova, de luni întregi nu mai scriu. nu mai aștept pe nimeni dinspre megara. și orice hârtie e prea subțire când scriu și se rupe îndată. ia uite-aici: port mânuși să nu se vadă, pentru că acum scriu direct pe mâna mea: e mătușa mea decedată. scriu greu. văr vârful creionului în piele până unde dau sub ea de mine. scriu cât de-adânc simt eu că trebuie să scriu. zgării țesuturile, scormonesc în vene, răcăi în os până-aud grafitul cum îi trece prin scriu.

scriu numai o literă pe zi. atâta până dau de mine. restul e tăcere. nicio scriere nu se compară cu asta. apoi, până se vindecă pielea deasupra, scriu în palmă, cu scrisul pe dos. de asta m-a părăsit nevasta: scrisul e dureros.

scriu până când litera se scufundă sub carne. într-o zi voi fi citit numai pe dinăuntru. voi fi o carte legată în propria-mi piele. și de nepătruns. și când mă vor deschide am să mă mut pe cealaltă parte a mea. voi rămâne mereu interior. vor căuta. voi râde.

așa că hai la megara ori hai la berbecul, bătrâne, dar astăzi e ultima oară, căci mâine n-are cum să fie nicidecum mâine.

puțină moarte marțea la noi, dar și puțină viață. fenicienii aduc daruri pe care nu oricine le poate cumpăra.

asta până când oamenilor de pământ ai noștri li se povestește viața oamenilor lor de mare. din clipa aceea, oamenii noștri încep să viseze să cumpere mare și să vândă pământ.

nu întâmplător fenicienii au dispărut trăgând de la o vreme la uscat. nu întâmplător dispar ai noștri cumpărând mare de la fenicienii.

și nu se bagă de seamă: o somnolență lentă învăluie lumea noastră și lumea cealaltă, nimeni nu-și mai aduce aminte de nimeni de parcă locuim dintotdeauna fiecare într-o groapă a lui.

la o lună, la un an o dată, cineva vine și își apleacă umbra peste margine și acela credem noi că e dumnezeu. dar e o umbră amenințătoare și mută care nu face decât să arunce încă o noapte peste această noapte de jos.

dacă n-aș fi fost silit să vorbesc,

n-aș fi vorbit niciodată. p' nă la șase ani nu mi-au cerut-o și a fost bine, pentru că stăteam sub vorbire ca sub un clopot de fontă perfect ermetic.

ascundeam acolo o știință pe care, la șase ani, m-au silit să o pierd. îl vedeam pe înger nu în somn, ci aievea, ziuă-n amiaza mare, c'nd realitatea e de netăgăduit.

nu i-am iertat nici pentru faptul că m-au dat la școală, unde a trebuit să vorbesc, iar mai târziu să mă străduiesc să le seamăn celorlalți, care vorbeau de zor și dădeau din m'ini și din picioare, năucindu-mă cu viața lor.

chiar și astăzi vorbesc doar cu spaimă, pentru că locuiesc tot acolo, sub clopot, iar vorbirea îmi face rău. n-am nimic de spus în vorbire umană, unde totul este înt' mplare și zarvă.

mă prefac însă cu o anume dibăcie că vorbesc, iar afară se aud sunete aproape omenești, dar în g'tleje e un muget analfabet și inform, care n-are de a face cu vorbitul. mai rău e însă că știința tăcerii mele s-a dus, s-a dus și îngerul care mi-a stat la căpăt' i p' nă la șase ani, s-a dus și omul care putea fi alt om,

tăc'nd în așa fel înc't la capătul multor ani de muțenie, să poată dezvălui știința cea mai neiertătoare a științelor, singura care ar fi putut face moartea mai suportabilă și mașinile mai îngăduitoare.

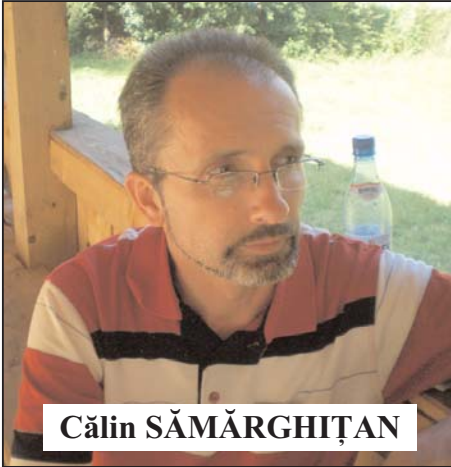
sunt un bărbat singur. nu-i nici o mândrie în asta. doar sunt

hoarde de nefericiți care umblă și caută alți nefericiți — numai că între nefericiți și nefericiți sunt mari praguri de nefericire,

unii au bani mulți, alții au speranțe deșarte — nu există doar nefericiți de-un singur fel.

iar când, totuși, se unesc, nefericiții fac revoluții, după care li se ia totul.

Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor

Călin SĂMĂRGIȚAN

Aurora nopții

Dezlipeai de pe tine
cuvinte moi, fosforescente în noapte,
fluturii lămpii stăteau lipiți de fereastră
privind înăuntru
probabil credeau că la mine e raiul,
dezlipeai mai departe
cuvintele de pe carnea ta,
solzii mei deveniseră și ei
strălucitori pe dedesubt
ca peștii,
părul tău desena
un prințator de vise
la mine în piept

Îți dezlipeai mai departe
lent
cuvinte lungi de pe piele
și eu priveam cu ochi de-ntineric,
te ghiceam în silabele rupte,
mi-ai spus că te doare
atâta frumusețe,
abia mai șoptea

că-n pieptul tău se zbate
un vis

încet
tăcerea-n fășii înguste
și se-ntindea oblic pe umăr,
cuvintele tale desprinse
zăceau pe podea,
când eu priveam cu ochiul străpuns
luminile tale
retrase.

Printesa de nisip

Lubitul meu, tu sapi în tot acest deșert
fără încetare fântâni,
din palmele tale arse
cresc
visele mele
de argint,
când ochii tăi ascund
flori de siliciu firăve
în somnul viselor tale
mă alint.

Lubitul meu, deșertul mă strânge,
în pântecu o sete
cumplită stă să lovească,
dar vin
să-ți bucur
visatele câmpii,
tu știi că n-am să plec
așa cum alunecă vântul
și nici când apa
te va ocoli.

Lubitul meu, oglinda de soare sub tălpi
începe să doară,
îți simt cuțitul așteptării
în piept
o pradă
fără chip,
dar la sfârșitul rugii
ne vom preface, arși de sare,
în doi copaci înalți
de nisip.

Țărurile zilei întâi

Va veni o vreme în care voi crede
că luna doarme la mine în palme.
Câmpurile-și vor scoate greierii uzi la soare
iar tu mă vei privi cu ochi de catifea.

Poesis

Mi-e sete de setea aceasta.
De timpul când cerbii se-ntind
spre apele crude,
dar și de ziua când lupii
vor învăța cântecul unei ierni
ce-i doare.
Ei se hrănesc cu ziua de mâine,
ei sunt însoțitorii
spre ziua de apoi.

Visul moare de fiecare dată
pentru ultima oară
ca o egretă
înecată în cer,
cu fiecare toamnă cocorii își țipă
norilor surzi
neînțocirea
atârnată de pene.

Apa pe care o beau
e doar lacrima lumii
și nu e sângele
crucii
vreunui sfânt.

Îmblânzitorii de fluturi

Ochi în ochi rătăcind.
Un rai înfipt în piept
ca un murmur,
setea lovind-o
și foamea de inger,
în pântec puf alb
așezat,
o pâine săturând deșertul.
Două fântâni
fintuindu-mă
în dimineața când
pe pieptul meu vor sta
răsfirate
panglici de vânt.

Florian SILIȘTEANU

În țara mea strigând

când bordurile se strâng lumii margini
suspînând când ori apelor adună ciutura stea
în fântână se descoase firul se apleacă
frunzelor
trandafirul muzelor și se scrie imnul fără
nopții fir lehzelor

lumea pune verdului dimineața viermelui
lumea pune ceas sunătoare cratima
doare Doamne dumneata
și de ai picioare sfinților aripi de sui numelui
al nu știu cui

ce vrei tu secundă am vorbit am pătimit
numai frigului șoptit
am strigat am lăudat laptelui câmp apădat
șanțului șanț am săpat
ce vrei mută de secundă

vine alta stropitoare mâinilor
cruci călătoare scărțind buza
rupând
tremur altul tremurând ori
străinul
străinând

ceas târziu
mâine lumii alt făcut
dumicatul strănsului duminica
mânzului
calendar
ziua alta iar strigar

ceas cu păsări

se așează în vitrină patul printre
ceasuri noi
a sosi adoarmă iară timpul obosit
flămând

pune pasere așterne din mătăsuri

perne moi
oră nouă bate somnul din pământ

prima potrivită se arată pruncilor
Dumnezeu învește cerul peste mâini
a venit în fața casei anotimpul nucilor
și la poartă latră lumii niște câini

dincolo de sticla magazinului
bate ora două iar aștept să se lumineze
trece o femeie prin distanța crinului
frigul meu suspină

număr steaua singura o număr de trei ori
mereu lipsă iese abur din qintalul nopții
îngerii iar se ascund pe sub podul unei flori
de la stânga- dreapta sorții

ceasul ăsta e cu păsări nici nu are minutar

numai morții mele stau priveghi ca un pândar
ziua-ncepe timpul pleacă să măsoare
cât a mai rămas din soare
iată
rază numai una
Domnul îmi întinde mâna

câinele apei

pe marginea soarelui se așează o pasăre
latră la ea câinele apei
cum aerul nu mai doare prima aripă se
reașează la trup cealaltă bate lumina spre sud

tot mai dese bărcile goale
pescarii întind plasele cu ochiuri mărunte nu
cumva să scape un om
sfinții se adună într-o icoană singura
prima lacrimă unicul pește neprins
poate cel de aur trei dorințe în căutare de sine

taie vântul distanța
valuri mari aduc la mal trupul apei
înfrigurând clopotul
singurul martor al acestui oraș în care
noaptea vâslește alte păsări spre cer
se arată o stea

pe marginea lumii se așează o aripă
latră la ea câinele apei
cum aerul nu mai doare prima pasăre întru-
pează întinericul din sud
cealaltă ești tu
lumina
Sulina, noaptea de 2 spre 3 mai 2007

Cerului Marin Sorescu

Adam înspre Dumnezeu:
- Doamne! Știi cumva Marin e-acasă?

STRIGĂ-L!

- Marineeeeeee ești acasă?
Doamne l-am strigat pe Marin și nu-mi
răspunde

MAI ÎNCEARCĂ Adame MAI STRIGĂ-L

- Marineeeeeee! Mă ești acasă?
Uite Doamne l-am strigat din nou și
tot nu-mi răspunde

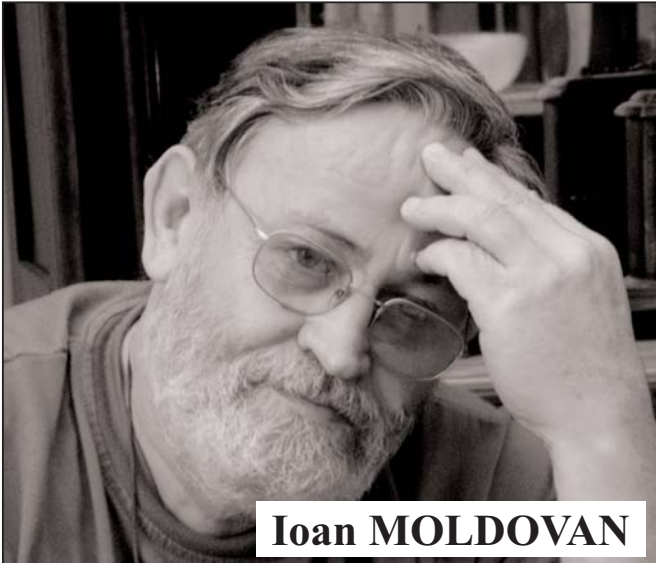
MAI ÎNCEARCĂ OMULE adam MAI
ÎNCEARCĂ

- Marineeeeeee! Ești acasă frate?
Ce mă fac Doamne? ăsta, Marin fratele tot
nu-mi răspunde
- Strigă-l Tu Doamne -

MARINE! EȘTI MĂ OMULE ACASĂ?
Da Doamne sunt până...acasă
Vin imediat

(scrie Luni 27 februarie 2006
Bulzești în casa lui Marin Sorescu-
și roșii mai apoi în primăria Craiovei de față fiind:
Grigore Vieru, Eugen Simion, Vasile Tărățeanu,
Adam Puslojic, Radomir Andric, Ștefan Dulu, Mihai
Cimpoi și încă 17 minunați oameni)

Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor

Ioan MOLDOVAN

Nu există cu adevărat despărțiri

Timp în care multe s-au făcut și multe
nu
sunt acum copist pe malul râului. Unde m-aș putea
duce? Sunt toxic, cum s-a scris. Mă mai uit prin Pateric. Nimic de-al amintirii
deocamdată. Toate cuvintele-s la îndemână.
Pițigoii de seară prin măr și păr. Râul: harnic și modest
limpede și subțire
Au fost ploii și zile turburi
ca mine ca noi
Ca să nu pierd legătura cu mine
prin oraș toată ziua bună ziua mașinile poliției salvările cu
alarmele pornite
mînioase mereu
Am mult de lucru
să-mi întorc toate hainele astea pe dos

Nișă

Să ne fi condus și pe noi o stea, o idee
Dar nu
Fiece zi – altă frică, proaspătă

Refragmentări

Și urcam tăcuți...

Și urcam tăcuți
eram din medii diferite
tu „de jos”, eu „de sus”
ne-am întâlnit la mijloc
unde nu există timp
unde flacăra iubirii
arde fără eter
doar noi doi
cu iarna
din ochii de ieri

Și coboram
pe străzile diavolești
cu gheturi provinciale
și ne iubeam
ca doi albatroși de Zalău.

Prima treaptă

Răsfoiesc oglinda
gunoierul erotic
în pliscul porumbeilor chiori
orașul s-a deschis la
fermoar

***
Lângă palmele zânelor
cufere cu nori
damnați dănuțiesc pe
buricul istoriei

***
Îi văd cum apasă pe
trăgaci
te-am sărutat

precum un glonte ...

***
iubirea
salută poezia
cu salve de tun
în tranșee morții
se citesc între ei

Fotografie

Dumnezeul lacrimilor
lângă inima ta
acoperită cu cenușă

***
Noaptea a mucegăit
în palmele tale
Ziua, mai leneșă din fire
a adormit în brațele
Primăverii

***
Două dame cenușii
își adulmecă destinul-
praful, bunul nostru prieten
a rămas văduv

***
Ziua a rămas grea
pleoapele materiei
nasc un alt univers

***
Pântecul clipei rodește psalmi
al cincilea hohot de răs
vămuiește lacrimile ingerilor

***
Ecoul

Poem pentru Primăvara Poeților

Tango matinal

Privește peste umărul meu. Fă ceva cu ninsoarea, amintește-ți
neamintirile, fă ceva cu muzica asta
care ne sucește mințile spre mărul din băile împărătești

O suferință nedusă până la capăt
pe câmp unde armele se-afundă-n uitare. Fă ceva
cu armatele lăsate la vatră

Împarte femeile, dezvăță-le de de acest du-te-vino
din cort în cort, ai grijă de dulăpiorul din grădină
unde zace minusculul mort

Veghează: el crește și crește și-n miezul lui
stăm amândoi - înțelepți și Doamne ferește
prinși în dansul de nemailumină

altă trepidare, altă trepanare

Tot singur
în loc să fiu cu tovarășii de petrecere
nesimțitorii
de moarte

Aici, sub frunza de brustur
seara târziu noaptea spre ziua
tot mai dezcreierat
mai dezsuflețit

Allegro affetuoso

S-au iubit în zbor o clipă două se despart tot în zbor chiar acum
măine sunt moarte dar zeța mamă râde și mă bate în curajator
peste spate

anul 2000 a trecut
cu calendarele lui cu zile însemnate și ne
dinții dinții care abia de mai sunt precum cei ai tătarului din Kazan

eu scriu iarba crește Mozart e și el nemuritor

poruncește sunetelor
un ultim sărut -
iarba plânge

Vai, nebulule...

cu glasul pocit
sărut cuvintele ultime-
vai, nebulule
poetule cu bocanci cărpiți
din minunea dintăi
doamna de fier și-a risipit
îngerii
vai, nebulule
poetule
înger cu suflet
de seară

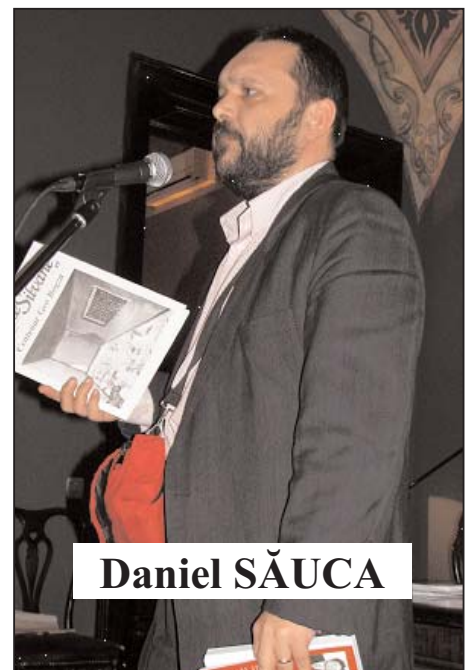
***
ți-ai rătăcit coapsele
amurgul din poveste latră
am îmbătrânit
buzele noastre se plimbă agale
aici, lângă noi

Un danț târziu

Un licurici flămând
dăncează în ploaie
poetul insetat
sărută liniștea
Începutului

***
Sângele obosit plânge
- încă un cuvânt rețezat

***
Privesc pe geamul golit de lumină
cum femeia aruncă în holdele nopții
neghina perfectă

Daniel SĂUCA

***
Cocoșul s-a urcat pe geamul iadului
celebrele valuri ale mării
aduc la țarm
cadavrele memoriei

Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor

**Daniel
HOBLEA**

Poemus

Singur în matcă Poemul
ființa se scaldă-n
oglinzile sale jubilând

șobolani mii îi urcă zăpezile
în luptă cu aripile-i lungi
cad răpuși – stărvuri plutitoare –
pe mlaștina de la margini
lui închinându-i-se

gângăni negre și slute de toate
coboară grăbite din poduri
să-i roadă oștenii cuvinte
(păzitori cu pielea pironită-n fulgere)
izgonite-au fost în noapte
arzând de ochii ca flăcări

(acum toate odihnesc
în criptele-i adânci capcane
pentru hidoșenii condamnați
la moarte prin întunerice)

singur în matcă Poemul
pe mal ființa
oglinzindu-și surăsul
se pregătește de scaldă.

Fuga din clipă

Cum mai dorm toate
când cel treaz veghează
– cerul privindu-te drept în ochi

dar ce fericire fără de nume
mai adâncă decât moartea
poartă pe față cel singur?

(și muzica aceea din lucruri
pe care numai tu o auzi
cerându-ți iertare)

desigur, toate-ți vor cere vamă
(neauzite acum îți vor asurzi atunci
sufletul)
dar depărtări mai mari
– la care urzelile umbrelor
nu pot s-ajungă –

CAI MORȚI ȘI CAI ÎNARIPAȚI

Între un cal mort și un cal înaripat
Între amintirea oaselor și materia romantică
E distanța supremă
E amintirea trecutului dureros
Și neaducerea aminte a prezentului
E suflul năvășal al morții
Și lenevia melancolică a vieții.
E diferența dintre a fi adevărat
Și a fi amintire de prezent ars.

CIRCUMVOLIȚIUNI

Reverberarea dosarelor ascunse ale minții
Produc cutremure nebănuite la nivelul
sufletului
Aflat în declin emoțional
Cauzat de nesfârșitele extreme ale vieții.

te vor al lor.

Euphorion

Stai la pândă de la-nceputul lumii
Mater dolorosa – amantă a pietrelor
și nu știi dacă vânezi sau ești vânată
tu vatră a focului din ochiul de șarpe

nici noi nu știm decât câteodată
când fumul inecăcios al cuvintelor
se risipește spre soare-apune

(da, da știi ce-mi va spune lăutarul
mandarinul cu creierul turmentat
de metafore premiate: "tu nu ești poet...
eu sunt poetul")

ah, șerpilor mieilor cerc fremătător
al iluziei inadmisibil de necesar
poezia este un mare vicleșug al inimii
(lacrima ca "măsură a tuturor lucrurilor"!)
o conspirație aproape infailibilă
a sentimentelor devenite cenușă...

Corigent la poetică

Îți plimbi tristețea prin piață
ca pe-o paiată
(un început prost de poem
cuibărit în creier ca un foetus)
meta-realitatea te urmărește cu atenție
prin ochii unui pechinez
strigi o dată de două ori de trei ori
metafora refuză să se nască
(amarnic și lung e drumul omului
către sine însuși)

s-a decretat ex cathedra starea de grație
premianții vor striga în gura mare
"asta nu este poezie domnule"
muzele vor face dragoste
cu profesorii de literatură
(nu mai e nici o îndoială
la vară voi rămâne din nou
corigent la poetică)

Ipse dixit

Să fie ca și cum toate sunt
cum par a fi
cavalerii esenței și-au tras săbiile
din teaca ruginită a lumii
și strigă "Vai vouă!"

(poeții au aprins cerul
Heraclit Heraclit
în ce rău ne vom spăla
de păcate?)

Nevăzutul bate la porți
ah, șerpiurea și strigătul lui
din toate grotlele universului
ah, pândă lui sublimă și neînțeleasă
și cadența aceasta a cuvintelor
neputincioasă.

Ascultă

Sunt cel mai trist împărat
din acest univers demodat
inspir expir lumină și vitriol
pasc iarba zeilor – incendiatele clipe
îmi ascut permanent inteligența

pe tăișul zărilor
ascultă iubito vidul
cumplirea lumii curgerea ei
panta rhei panta rhei
neîmblânzită precum divinitatea
ascultă mitocondriile
devorând galaxii

(peste prăpăstii și pădăii
dansează Șiva
cu mine între dinți)

Poveste

Am întâlnit într-o zi viața, îi spun
era urâtă, grasă și-avea un șarpe la sân
și mirosea, turbata, ca o mortăciune
și se grăbea și gâfăia
și-avea cinci ochi îngrozitori
ce se zgăiau la mine

Eram copil, pe-atunci, când s-a-ntâmpat
s-o văd la față pe hăda precupeață
(dormeam în stânci și-n scorburi de copaci,
hulubi de aur și fluturi de lumină
mă purtau lîn și repede
de la o zare a lumii la alta)

Să nu te temi de mine, mi-a șoptit arătarea
eu sunt o zână bună și frumoasă,
dar zac sub greu blestem întemnițată,
în âst veșmânt scârbavnic
ce sufletu-mi apasă.

Nu știu de ce-o crezui,
dar chiar în clipa aceea
(din voia nu știu cui)
urātu-i chip de tină
se preschimbă cu totul,
cu totul în lumină!

In vivo

E tot mai greu
să-ți oglindești chipul în azur
pe boltă a crescut mucegaiul
soarele s-a stins în saliva
unui vierme mare și roșu

(doar după plâns te mai recunosc
sărmană viață strivită
sub mormane de cuvinte
intrate în putrefacție)

da, mai vestit decât poemul
e numai Dumnezeu
și vântul negru al deznădejdei

(dar tu închide ochii și taci
întunericul din tine naște o stea)

Ars amandi

Oho, cum vom mai priveghea această clipă
– din sine născută și-n sine pierdută –
ca pe un ochi al nimănui
și cum îi vom mai sui treptele
– năuci și ferice – ce duc spre nicăieri

(desigur, ușor nu ne va fi niciodată
căci tot ce porcede din taină
odihnă nu-și află în cele din preajmă
ci vaier și spaimă)

oho, și câte cuvinte ne vor mai adulmea

Șcupătat de soare
În trufia sa unică și nemărginită.

GÂNDURI TENEBROASE

Diferența dintre gândul morții
Și cel al dragostei
Este siguranța primului
Și chinul macerat
Al celui de al doilea.
Diferența dintre
Amețea vieții
Agonia stropită cu lavă
Și sfârtecarea neîncetată
De Dumnezeu interior
Este diferența dintre
Viața ca moarte
Și viața ca viață.
E dragostea ca altă formă de moarte.
E sfârtecarea vieții
În agonie de dragoste mortuară.

singurătățile în căutarea Cuvântului
sau mai degrabă toate-și vor plânge
neputința în noi

dar renunțarea n-o vom cunoaște
căci aprig iubim strania șoptă
ce ne-nvăluie
din toate părțile deodată.

Ecce

Cerneala poetului este tăcerea
intervalul dintre
taină și taină
la care nici un cuvânt n-a ajuns
nici nu poate s-ajungă
metafora tandră ce ucide gândurile
toate sistemele de gândire
(broasca răioasă
cu micile ei pretenții
existența ca un miriapod
de sârmă ghimpată)
eccetera ecce cetera.

Un alt fel de a nu fi

Un alt fel de a nu fi
îți dă ghes
când strămbii lumii
te potopesc cu sfaturi
când te lovesc peste obraz
iar și iar
vampirii sufletelor

(apusă-i gloria diamantină
ce fulgera-n stele și-n frunze)
prin cuvinte nu mai curge
sânge zeiesc
ci puroiul veacului

toate duhnesc a sfârșit
coșmar e totul
de nescriș
(metafore muribunde
își caută locul de veci
în ochii poetului)

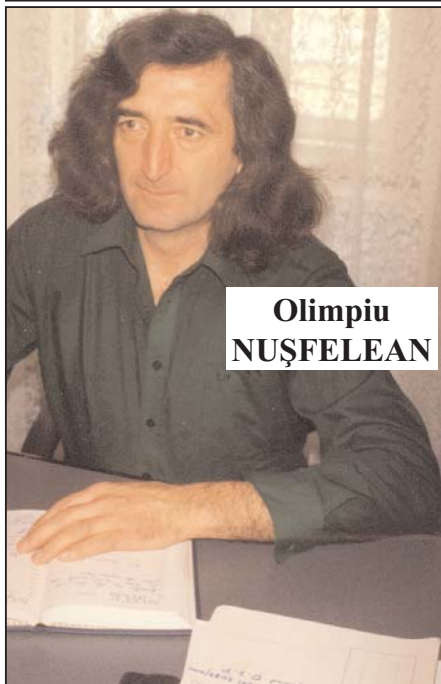
Ca și cum

Ca și cum am ști
ce ne așteaptă
în sfere mai înalte
decât orice gând
despre înalt.
ca și cum cineva
ne-ar fi spus dinainte
de a ne naște
cum să pășim
cum să privim
cum să ne așezăm
firea în marea Fire.
Ca și cum ne-am aminti
starea pe loc plecarea ajungerea.
Ca și cum totul
ar fi în noi
ca un ghem
pe care-l deapănă
o mână pricepută.
Așa stăm față-n față
cuminți
ca și cum
mai bătrâni decât lumea
ca și cum
mai tineri decât clipa
am fi.

Călin HÂRZA

Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor

**Olimpiu
NUȘFELEAN**

Și dacă...

Lumină pierdută
a ochilor nevindecabili
adunând
drepte dovezi
pentru nimeni...

Din sângele meu
nici un păcat străin
nu întărită
înraitele fiare
iar oasele-mi sunt așteptate
unde de-un nisip neștiut...

Doar cețuri albe
mă sugrumă
încât nu puteți ști
unde mi-e inima
și dacă,
lovind,
o pasăre
de aici
se va desprinde...

Alfabet

Atâtea alfabete-am buchisit
că mult prea greu
mi-ar fi să spun
care tăcerii îi este slujbaş...

Hoț biruit de somn

I-au adormit degetele lungi sub meri
uitând să cheme floarea-an altă zi
și versurile scrise pentru Anna
se umplu de pământ, se fac târzii...

Și nu mai simte scoarța trunchiului
cum carnea mâinilor i-o sângerează,
cum fructul așteptat atâtea nopți
alunecă în propria amiază...

Pâinea zilnică

Frângi pâinea zilnică aducând în palme
un colț de cer.
Izul ei iarăși înnoit
umple hotarele veșniciei.

Strălucește solar între degetele înțeleghătoare,
îmblânzind casa visată, deschizându-i fere-
strele.
Fărămiturile firave o rândunică la aduce
primăvara, sub aripa iute.

„S-a copt lanul, grâul e cald,
usucă genele zorilor de cum se trezesc!”
Muști floarea neîndemânatic și îndrăzneț –
un cuvânt cald cu pace și se dăruiește
din ștergarul cu albăstrele.

Clar de ziură

Clar de ziură străluminând peste lume,
dimineată trezită în ochiul nestins al marelui
trup
până-ntr-o inimă cu nu apune,
până-ntr-un miez din care nu mă mai rup.

Clar de ziură fără de moarte,
veșnic invocată de o tainică gură zecișcă,

tandre, cuvintele te îngăduie cu sficiune
între blândețe pururea lucruri.

Clar de ziură, joc în pupilele tigrilor,
nepăsare că e mereu înflorit;
din celălalt cer sub pleoapa ta coborât-am
și nu mă mai satur de copilărit.

Clar de ziură, floare de ziură,
trandafiri albaștri sub copita asinului,
lin lunecă pe colină
trandafirul vindecă al destinului.

Clar de ziură îmi dăruie acum
tot ce o noapte de dor m-a lipsit;
am uitat, am uitat că întârzie
pasărea neagră-n livada luminilor.

Clar de ziură limpezind peste lume,
sosirea ta mă împarte marelui trup,
câtre o oră care mi se supune,
câtre un miez spre care tainic mă rup.

Noapte la Cluj

E o liniște
încât auzi
poetul
călcând neștiut
prin propriul cântec.

Lectură

Lectură a poeziei –
toți se risipesc
pe la casele lor.

Lângă cer

Sparge
nuci
în podul fără stăpân.

Sus - aerul cules de albastru;
jos - buruienile slobode.

Un ciob de sticlă
scuipă lumini multicolore
în pâna uitată
a păianjenului....

Ochiul de sticlă

Ochiul de sticlă vede realitatea
exact,
el ne învață să mergem
drept la țintă,
frîgul lui menține
în stare perfectă
idealul de gheață.

Prin irisul lui
privești etemele ideii,
neschimbatele,
fără teama de-a provoca
băltoace sentimentale.

O apariție lumească
izbită...

Fără ochelari...
Fără obloane tactice...

Poate ochiul de sticlă al gândului...
Poate ochiul de sticlă al visului...

Reumatismul lui acceptat
ca o firească
stare cosmică.

Colb pe oraș

Iar se așterne
colbul
în straturi groase
în orașul încremenit în gura
unui Dumnezeu adormit
cu fuioarele străzilor pe piept.

De-ncepi o frază,
nimeni nu te mai oprește
și ești tentat
să înconjori orașul
cu mâinile în buzunar.

Doar colbul
îți învechește
cuvintele
cum aerul cald
pâinea din mână
când vorbești cu prietenul
despre imperii uitate.

Păcat că nu ai
o pâine mai mare,
să o dai de-a dura
pe străzile largi...

...aceasta ar trosni
cum steaua
pe acoperișul de șindriță

și nu ai mai auzi
cum colbul
înlocuiește neantul...

Stele pe cer

Fricoși sunt cei care umblă
noaptea
cu lanterna în mână
printre cuvinte –
neîncrezători
în stelele
cerului lor.

Poem în puterea nopții

La noapte
voi scrie
cel mai rămușor
poem
și mâine dimineață,
când pasărele lumii
vor căuta țara mea înșorită,
destule locuri de cuibar
vor fi.

Eu le voi număra
sosind în zbor,
cu aripile lor mari
vor scutura
din palma mea
cenușa așteptării...

Poemul timpului

Timpul
nu cerne nisipul;
el ține legat sufletul morții
în abisuri unde eu nu ajung.

Îmi face adesea
mâinile de lut reavăn
sub albăstrele.

De se-nchid ușile oceanului,
deschide ferestre-n izvoare...

Nu el îmi împodobește fericirea
cu scoici înșelătoare...

Nu el face uitată
vocea sinceră a iubitei.

Și fiindcă de el nu se prinde durerea,
mă las –
jucând baba-orba –
eu prins de el.

Flacăra neantului

Trez sub pleoapele
încă nedezlipite,
întind mâna
după floarea albă
a neantului
fără să știu
cine îmi mistuie degetele...

Iar palma
Marelui Neștiut
pe fața mea –
săbie sau petală?...

albe&reci

1-
mesele sunt rotunde domnilor
mesele sunt rotunde
străzile s-au plictisit de culoarea lor
neagră
porțile încă-i mai latră pe trecători
încă-i mai latră
iar zidurile sunt atât de ocupate de umbrele
lor încât
sufletele și-au pierdut răbdarea
așteptând în trupuri și-n văzduh
2-
în caiete
am poeme și cifre
în trup sânge și femei
azi
nu voi mai pomeni

nici de patrie
nici de Dumnezeu
nimic despre mine
azi
voi face dragoste cu alaska doar
și mă voi spăla cu lacrimile ei
albe & reci
ridicându-mă deasupra lumii
precum un avion de război
imens
cât o inimă de câine
3-
tu
privirea
ce mi-ai lepădat orbitele
și te-ai înălțat
deasupra oceanului
păstrează secretele noastre

Mahmoud DJAMAL

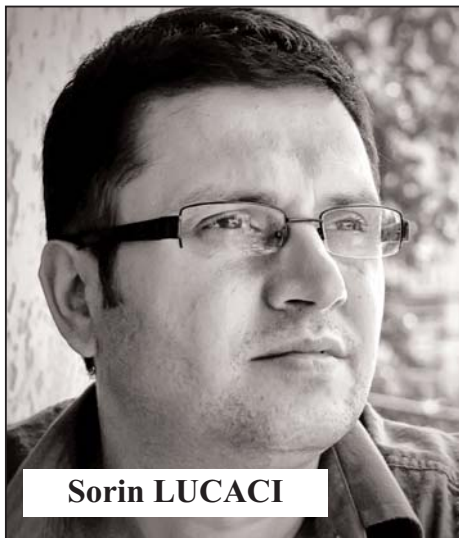
nu spune nimic valului
lasă-l să se izbească de mal
să danseze ca un șarpe

în brațele stâncilor până
vei cădea-n tăcere
în ultima explozie

4-
cerul are plăsurile de porumbei
cerul are plăsurile de șoimi
mama are fruntea tăcută
mama are funtea tăcută
cu fiecare închinare
învăluie pământul cu sâmburii săi
iar cerul
coboară numaidecât
să-i ciugulească din frunte...

**Abonamentul
la revista SINGUR
nu te lasă singur!**

Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor

Sorin LUCACI

dragostea noastră echilibrată de un simț al pudorii

nu-ți fie teamă
nu ne vom abandona prin orfelinate sau case de copii
nu ne vom izgoni îngerii pufoși din paradis
vom rămâne împreună și ne vom iubi ca david și batșeba
ca bonnie și clyde
ca frida kahlo și diego rivera
memoria noastră imaginea fumurie a lămpii cu gaz
neagră
neagră
neagră
dragostea noastră echilibrată de un simț al pudorii
mai rezistă încă ascunsă în sacii de campanie
războiul acesta civil surd și nepolitic
ce se desfășoară sub însemnele ridicolului
iarba dintre degete sângerând în propria ei agonie
sau să notez pur și simplu frânturi de memorie
întâmplări amintiri butaforice
refulări ale subconștientului ca o istorie personală
acest vierme care se târâște nu poate fi decât amintirea ta
despre mine

primul sunet ca un ecou în podeaua cu aripi

viața e o târfa îți va spune fiecare individ care coboară
treptele imobilului
în fiecare dimineață, șuierând printre dinți cate o înjurătură
la dracu, viața e o târfa care te înșeală la fiecare colțisor de
stradă
cu toți cunoscuții și necunoscuții și cei pe care-i vei cunoaște
cândva,
îmi spunea îngerul
și brusc îți dai seama într-o dimineață ploioasă ca ți-a crescut
un dinte uriaș în cerul gurii
și dintele se transformă într-o duzină de aripi
și că mai poți vorbi doar cu falangele imitând dansul primord
ial al păsărilor
și că-ți plac mai mult ca altădată filmele mute ale lui chaplin
făcând semne prin luneta mașinii
închizi gura monstrului cu o mie de lacăte și duhoarea lui
puturoasă
cu omnipotența unui mic zeu de mâna a doua ascuns pe
bancheta din spate a unui maserati quattroporte
și nu te asteaptă nimeni și nimeni nu-ți trece pragul
jovial cu căpătâna în palma stângă
și buchetul de orhidee imperiale în mâna dreaptă vociferând
despre copiii din orfelinatele est europene
și crezi că ești cel mai nefericit dumnezeu
și scrii chestia asta cu majuscule pe pereții casei
CEL MAI NEFERICIT DUMNEZEU
că sunt niște vrăji acolo la mijloc ceva ce nu înțelege
niște descântece și doar privești și nimic mai mult
inima mea te rememorează în aceleași imagini spații vizibile
apusuri coșcovite în tencuiala bisericilor
și întreaga dispută iconoclastă și ochiul albastru ascuns în
creier ca o butonieră la încheietura mâncii la care nu ai acces
niciodată
în aceleași detalii pe care le cunoști foarte bine
semne pe obraji pe buze ale unei mângâieri tandre în cori-
dorul blocului
te ridici și aștepti ca cineva să-ți treacă pragul să-ți zâmbească

să-ți lumineze încăperea cu oasele albe din abajurul memoriei
retrase
în plămân

locul în care am simțit golul lăsat de plecarea ta
golul lasat de seducția amarului
se surpă cu avalanșa melancoliei cărcotașe

inima mea adoarme cald într-o scorbură plină de viziuni
tabloul crește ca pâinea pe vatră dospind în cuptorul cu
imagini
ochiul sălbăticiunii și formele rostogolite pe marginea patului
repetă la nesfârșit primul sunet ca un ecou în podeaua cu aripi

regele nebunilor
sau despre cum își petrec localnicii
vacanțele de iarnă la pittsburgh

înțepenesc aici de câteva zeci de ani într-o epocă victoriană
elisabetană și de care mai vreiți voi
în jilțul nebunilor își face cuib moartea patrupedă
cu miros de lavandă ieftină în păr
mănâncă snacksuri și râde nebuna după fiecare oftat al
supușilor
nu mai faceți glume proaste sau vi s-a urât cu binele,
țipa nebuna
ridiculizând asistența și penajul păsărilor cu picioare lungi
călugărul franciscan a fugit și-a luat tâlpășița
acum aprinde bioxiduri de carbon pe burta albă a balenei
undeva prin marea bering
vreau mai multa ruină, n-auziți?
să văd mai multa ruină,
striga moartea pe picioroaie
la naiba, să fie zăvorâte toate ecourile și sunetele și cuvintele
și râsul nebunilor și plânsul condescendent al orbilor

în craniul melancolic al dimineții au înflorit mușcatele pe
neșteptate
și păpădiile au înflorit deasemenea
și eu care stau acum de vorbă cu muțenia asta sălbatică
dehidratată împuțită cu urme de var pe pleoape și umeri

o pasăre neagră și mare călătorește prin mine
îmi hașurează orizonturile
se oprește din când în când ciugule organe
"pe care eu nu le pot atinge"
cum nu pot atinge sensul lucrurilor
apoi își vede plictisită de drum
prin ochiul de sticlă al mandarinului s-ar putea să văd lumea
protestând
lumea în carne și oase
probabil mă vor probabil mă iubesc fantomele astea mioape
iubito tu ce zici? doar ne iubim
crezi că ne vor legaliza dragostea
așa...încetul cu încetul se vor obișnui
sau va trebui să-i obișnuim în fiecare dimineață
și dacă n-au s-o facă n-au decât să plece
vom rămâne cu prietenul greene
vom restabili o liniște barocă
ce va înflori sub rochia matinală a doamnei rosenthal
să vezi și tu prieten cum își petrec localnicii vacanțele de
iarnă
la pittsburgh

nostalgie cu bere blondă

nostalgie cu bere blondă undeva prin podișul gobi
o blândă expresie de familiaritate
pe fețele prăfuite ale femeilor galbene
cu privirea mult prea oblică pentru gustul meu
aici nimeni nu vorbește deutschland
aici nimeni nu cumpără bmw-uri
pietrelle se iubesc mai puțin decât în alte părți
nimeni nu-și asumă condiția lui puck
orice dragoste de nylon înfășoară vechile biserici lamaiste
cand mergi la braț cu o romantică enola gay
acum cu aceleași semne obscene
căutându-mă pe mine

în rest nu e decât corpul meu traversând o
imensă pată de cerneală

în vacanța de vară
petrecută undeva între dealurile rozalii din vată de zahăr am
descoperit
tot felul de femei în paginile cărților
citite și necitite

femeia răsăfătată tolănită
pe urechea elefantului de pluș
gema de plăcere
femeia pisică
femeia vulpe
femeia furnică
femeia tigru
devastând păduri de nesom și de greață
femeia portavion învăluind în fiecare dimineață orașul
în panglică de gheață multicolore
totul e verosimil totul e posibil acum aici în această cameră
rustică
unde stăteam liniștiți ascultând
piciorușul de lemn al contrabasului prăfuit
bătând ritmic tac tac tac în podeaua casei cu șobolani
plămâni memoriei pudrați cu scandaluri mărunte
mărunte

într-o dimineață ploioasă dumnezeu și-a vărsat sămânța
în caruța fermierului
și tuberculii joviali au răsărit prin coviltir ca o fărâdelege
disprețul față de credința cultivatorului de pepeni
nu ajută la nimic pe aceste meleaguri
așa că nu te îngrijora
într-un târziu vei avea lumea la picioarele tale, îmi spuse
amicul din copilărie
cu femeile tale descoperite prin cărți
întinse pe covorașe uriașe persane
în rest nu e decât corpul meu putred
traversând o imensă pată de cerneală

inima ta cântărește poemul acesta

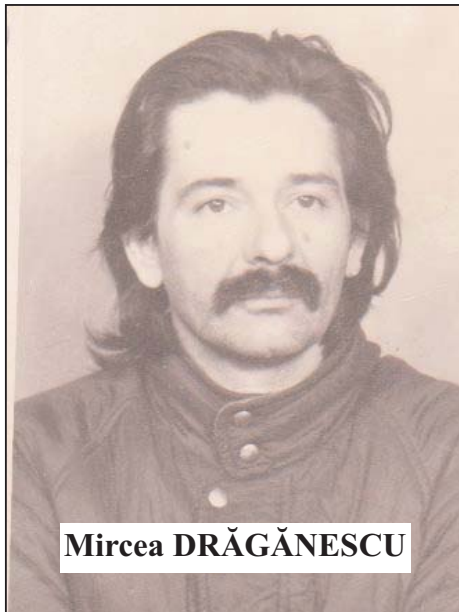
deschizi magazia de vechituri umbli prin rafturi
știi că ai ascuns demult pe acolo o sticlă
o găsești tragi o dușcă zâmbești nostalgic
ce frumos ar fi fost și ei aici lângă mine
îți iei trusa de scule îți îmbraci salopeta închizi ușa și pleci
o iei la sănătoasa pe străzi în mâna dreaptă cu lada de scule
cauți un teren extravilan undeva la marginea orașului despre
care știi că e bun și gras și mânos și perpendicular
așa cum îți place ție
ce-ți plăceau vorbele lui de duh
absența lui ascunde în sine altă absență cu mult mult mai
prezentă
deschizi lada de scule și te apuci de treabă
începi să ridici un zid imens la marginea orașului
după care-l vopșești în verde
după care plantezi câteva semințe de dovleac
apoi în colțurile zidului sus agăți câte un tablou mic mic
cu portretele străbunicilor dinspre mamă
închizi lada de scule spui o rugăciune
și adormi la picioarele zidului
inima ta cântărește poemul acesta
o data de doua ori de trei ori

uzina cu aripi

pentru că tu uzină cu aripi
fabrică de omorât suflete
îmi faci în fiecare dimineață nodul
la cravata portocalie cu picătele
cu precizia unei mașini de tocat nemțesti siemens bosh
îți ascult discursul interminabil
cu interminabile porți de sânge
țâșnind dintr-o gură albastră
cineva îți duce gunoiul îți aruncă vesela
îți aruncă ideile coapte date în părg
cineva, și dacă aș știi cine îți excită orgoliul în spasme
orgasmic
îți aruncă deșeuri amintiri chiloței roz de dantelă
ploaia filează candelabre în cartierele marginase
oscilant nefiresc
orașul se sinucide încet dar își păstrează simțul umorului
cum îți păstrezi tu amintirile în cutiuța de vechituri
prăfuită aruncată sub pat
în timp ce eu descompun lent în mine
virusul penitenței rugăciuni cotoare de măr sticle de vin
cineva îți aruncă diminețile în silă la groapa de gunoi a
orașului
îți sabotează plimbările și duminicile
fosforescența neonului îți arde în palmă
ca o incizie
îți desenează hărți
despre care tu nici nu bănuiești

Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singur!

Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor ♦ Poeții și poezia lor

Mircea DRĂGĂNESCU

și aerul...

și aerul atât de dens era...
umbrele noastre verical călătorind înspre
țărănă
iar dimineața de noapte încă grea
stă prinsă de un colț de lună
iar noi în margine de vis
goi în albastrul ce desparte
un iris de un alt iris
o moarte de o altă moarte
crucificați în răsărit
ecou al celor pieritoare
al celui veșnic osândit
la dragoste și cugetare
treceam pe drumul dilatat
în cercuri infinite
concentrice figuri de plumb
treptat

treptat
topite....

*

* *

Sosesc cocoarele în amintire
Șiruri de aripi căzând din cer
Și cade o ploaie albă-n neștire
pe pleoapele-mi grele de-atâta eter

orașu-mi perindă imagini de ceară

pe străzile goale mânăjite cu lut
și ploaie-mneștire – o ploaie amară
pe străzile burgului necunoscut

pași-mi pe tine iubită te strigă
cocoarele-aduse și duse-s de vânt
te caută și ele albastră verigă
verigă-ntr-o mine-ntr-o cer și pământ...

*
* *

Unele plante sunt păsări
Păsări albastre și triste
păsări fără de care pământul și cerul
ar înceta să existe

în fiecare clipă un spasm se consumă
un cântec de pasăre moartă
deschide în cerul de humă
încă o poartă....

Victoria...

Războiul nervilor mei cu lumea
Se apropie de sfârșit...
Omenirea triumfă întotdeauna
Vivat Republica !
Vivat firul de iarbă călcat în picioare....
și...să trăiască însuși piciorul
ce-și asumă răspunderea
călcării-n picioare...
Războiul meu cu lumea se apropie de final...
În cinstea stărvului meu
un mare carnaval va fi pornit...
Ce dacă Eminescu a murit, ce dacă
nașterea de oameni este sortită hazardului...!?!
Noi suntem oamenii viitorului,
noi suntem stâlpii solizi ai gardului...

Omda trăiască! și...Larva trăiască !...
Trăiască noua ființă omenească.....!
A fi om înseamnă:" A învăța și a munci
și a acționa cum ne învață cineva !"

În războiul meu cu lumea,
lumea mă arată cu degetul....
Înarmat, am intrat într-o librărie,
căutând o bombă, o.....poezie...
"Ai furat!"...lumea mă arată cu degetul
și eu mă duc să mă salvez și-miucid cugetul și
...nu mai vreau să visez....

În războiul meu, copilul din mine
este undeva departe
ucis pentru totdeauna ca o găză
pe o foaie unsuroasă de carte...
Poetul se zbate doar cu o frântură....
Vrea lumii, strânse în jurul lui să vorbească,
să le spună dragostea lui mare dum ne ze ias că....
dar doar....sânge îi iese pe gură
și-atunci se mulțumește doar....

să trăiască....

Trăiască victoria!!!
Cu sânge...? ce dacă,
în sânge istori nu este săracă ....
Poetul se zbate cu o frântură...ce dacă....
Cu-n pumn de țărănă în gură îl poți face să...
tacă...

Toamna...

Să-ți amorțească
sângele în vine
să curgă mai lent
să fii nostalgic adică....
imagini cu Tine Tânăr...braț sprijin al
tâmplei gânduri împraștiate între ce ești,
între ceea ce ai putea fi
gânduri....cioburi de existență....

Toamna

O parte din sufletul meu s-a pierdut...
Ziua-tocătoare a sufletului, fragmente
Zdrețuite în bătaia vântului...
Destinului adică....
Rămâne partea cealaltă
Diurnă adică, aceea plină de praf și microbi,
Aceea reală...
!of! suflet hoinar unde este locul tău de odihnă?
Unde este locul întâlnirii cu sufletele tale surorii...
matricea spiritului –lumea lui Platon,
Academia...în care peripateticieni bezbetici
Încercăm să descifrăm misterele lumii....
misterele

lumii...

*
* *

Doamne Graulul
! oare există!?!
Îmi este atâta de

Sete.....!

*
* *

Așa mirosea și
Francois Villon
A usturoi și a ștreang....
Dracii se îndepărtau de el înspăimântați
În timp ce Dumnezeu îl strângea de gât
Din ce în ce mai tare pentru
a-l aduce alături de El.

Adia fericit Villon în ștreang
Cu ochii ieșiți din orbite spre...
Dumnezeu.....

Ce și cum

Cetitorule sau cetitoareo,

*Materialul de mai jos încearcă să te convingă că
mai sunt multe de făcut pentru promovarea muzicii
românești, indiferent de gen. Nu cred că doar postul
național ar trebui să facă asta și oricum o face deficitar.
Cred că în România sunt foarte mulți copii ca Vali.*

Sunt de câteva luni îndrumător la Școala de Rock.
Da, există așa ceva în România.

În aceste vremuri de criză "spirituală" doi prieteni
și-au zis să facă ceva în primul rând pentru copilul lor care
învață chitară și vrea să cânte rock.

Ca și înainte de 89, în România, singurele genuri
muzicale de atitudine, folkul și rockul, sunt marginalizate.
Nu contează că în același oraș, București, Iron Maiden a
adunat mai mulți spectatori decât Kylie "Milog", deși
aceasta din urmă este mediatizată de mii de ori mai mult
decât Fecioara de Fier. Nu contează că folkisții și rockisții
români de ieri și azi au avut și au cea mai mare doză de au-
tenticitate atât melodic cât și în texte. Nu contează că ei cântă
foarte bine live.

Contează continuitatea mediatizării unor copiatori
neînspirați de clișee occidentale și orientale. De ani de zile,
muncind pe șantier și întâlnind mulți oameni, verific, mai
ales pe cei tineri dacă au auzit de nume demne de respect
ale muzicii românești. Foarte, foarte rar s-a întâmplat ca
aceste nume să le fie măcar cunoscute. De muzica lor nici
nu poate fi vorba să știe ceva.

În condițiile timid creionate mai sus, niciunul din ele-
vii mei cu vârste între 16 și 40, nu cântă vreo melodie în
limba română. Cunoștințele lor de cântece autohtone ac-
tuale sau mai vechi sunt foarte subțiri. Pe unii din ei, am
încercat să-i conving cu o traducere foarte reușită a cântec-
ului Come Together a lui Beatles. Răspunsul majoritar a fost
că le e mai ușor să cânte în engleză.

Școala de Rock are curte comună cu mai multe
case. Unul din copiii vecinilor ne-a călcat pragul de mai
multe ori. Vali are 6 ani și nu prea știe de ce instrument să
se apuce. Ne e simpatic mai ales pentru că ne-am dat seama
că părintii nu prea se ocupă de el, nu știe sensul unor cu-
vinte simple. L-am întrebat zilele trecute dacă nu vrea să-l
învaț un cântecel. Mi-a zis că nu. Nu vrei sau nu poți, l-am
întrebat.

Vreau, spune el, dar nu știu engleză.

Ștefan MARDALE

ATENȚIE!

Magazinul de plante și flori olandeze
din loc. Târgoviște s-a mutat din incinta
Complexului comercial "Muntenia"!

Îl puteți descoperi
într-o formulă mult mai
tractivă lângă fântâna
arteziană de pe platoul
Prefecturii!

Pentru orice problemă: tel. 0766.633.536

Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor ♦ Poetii și poezia lor

Ștefan Doru DĂNCUȘ

LUME DE MÂNTUIALĂ.
AMÂNDOI
(Fragment din volum)

la capătul puterilor
strângând între pleoape piatra cubică a remușcărilor
-ce culoare seminală a căpătat lumea
cineva fluieră după un câine
încrăzător în destin și în urmele pe care
acesta le lasă printre nopțile cu învelișul plesnit
(dacă lărgești deschizăturile poți vedea
baruri pline de fum și picioare dezgolate
poți mesteca fericit pâinea mucegăită
a durerii de cap)
ce culoare a căpătat lumea – culoarea ochiului smuls
și apoi spart de bocancii unui lung șir de soldați
dar iată, din locul acesta duhând a trecere
de pietoni, a siluete tatuându-se pe asfalt
din locul acesta în care gesticulam și în care
ne-am pus toată nădejdea că dincolo, pe cealaltă
stradă, ne vom putea în sfârșit susporta
se înalță culoarea lumii – culoarea unor buze
umede de femeie

acum știm că n-a fost așa – semaforul n-avea culori
ne-am blocat cu toții în locul acesta atât de expus
încât soțiilor le e rușine să nască – iar diavolul
din ce în ce mai aproape
din ce în ce mai fair play.
s-au ticăloșit cu toții
printre mincinoși hoți trișori ucigași – numai în el
poți avea încredere, numai el răspunde corect
la întrebările Bibliei, numai el recunoaște
(atunci când lumea face un moment
așteptând să se schimbe culoarea)
că el este răul și n-avem ce face. că el este ultimul
prieten cinstit care deschide pentru noi
răcii micului dejun apoi pe cei ai prânzului
apoi pe ai cinei
și tot așa până când vom înțelege că înapoi este
înainte că negrul este alb că unu plus unu dă zero
că bărbatul și femeia din locul acesta
se înghesuie unul în altul și devin – pentru totdeauna –
un singur clovn.
(Iar **Cronicarul**, strângând între pleoape piatra cu-
bică a remușcărilor, pentru eventuala posteritate nota:
PATRIA: milițienii care-ți bagă lanterna în ochi, in-
vitându-te să-i urmezi, comportându-se astfel dintr-un simplu
și uman exces de zel. După ce ai părăsit compartimentul în
care toți oamenii urau regimul, au stins lumina, a făcut fiecare
pe adormitul. Știai sigur că în sinea lor se gândesc la cuvinte
tale: abia când te-au ridicat și-au dat seama că erai sincer
(lașitatea, obligația restaurantelor de-a închide la ora 22.00).
Nu m-am simțit niciodată aparținând unei patrii.
Într-un fel – revoltat – chiar spuneam că patria e un lagăr de
paria. De la ferestre de tren, vedeam câmpuri uneori pline de
iarbă, de porumb sau de grâu, alteori acoperite de zăpadă sau
lovite de ploii torențiale. Aceea este patria? Să-i spun unui in-
divid insistent să-și privească pe geam patria. Să-i atrag
atenția, uite, trecem pe lângă patrie, o patrie care nu ne
aparține, care este doar patria și atât.
DELICT: O gară în care te simți ca-ntr-un cabinet
de anchetă securistă. Neoanele acelea orbitoare. Dintr-o dată,
femeia ta să amețească, să-i fie rău. Să trăiești o noapte
amărată, să nu poți, momentan, scăpa de lumina aia dură. În
schimb, primarul orașului să-și fâlăie de pe pilonii care

sustin clădirea o patrie excesivă, o patrie ca o caracatiță, o pa-
trie a primarului, o patrie vampirică. O patrie inutilă.

PATRIA: Terenurile acelea goale, scăpate de propa-
ganda tractoarelor unui timp dezzechilibrat. Patria lăsată în
paragină, deștelenită numai în caz de înmormântare, doar
suntem creștini, nu ne putem pune morții la uscat iar la îmbăl-
sămat nu ne pricepem; atât de evoluți nu suntem să ni-i
ducem pe toți la crematoriu: ar rămâne patria nearată.

PATRIA: tineri cu părul lung, cu jeanși uzați, cân-
tând la chitară în metrou. Deasupra lor, o altă patrie, privită
pe geamurile hotelurilor de lux ori ale mașinilor de ultimă
fabricație.

DELICT: Ni se fură sistematic dreptul de-a aparține
unei patrii. Între noi și ea s-a născut, ca o uriașă boală a mile-
niului următor – rușinea.)

și noi am devenit transparenți iubito
și noi ne-am tapitat aerul cu rictusuri.
aceleași sunete în care stau ciorchine milioane de cărți
ne invadează diminețile
ca vinișoarele roșii niște ochi oboșiți.

apoi vine seara doar noi și tăcerea
în care stau chircite coamele prietenului diavol.

foșnetul mâinii tale pe pielea mea ciobită – parcă
ne-am afla într-o cutie de scrisori
- nervoși că facem atâtea repetiții pentru
coloana vertebrală ca o vietate
necunoscută la pândă. ne simțim

celulele
mirosind frumos a naștere
cu reflectoare puternice le
depistăm vizuinile – de fapt ne aflăm
într-o cutie de scrisori
din alveolele lor săruturile fănesc strategic
tu zici că e seară – te dezbraci
în fața tabloului unui mare
bărbat de stat – se aude moartea
trecând spre suburbii

orașul se întinde ca un control
anti-doping căutându-și străzile,
versurile declamate de statuile oboseli
orele vitriolate de stranii
și tăcute cupluri umane.

deodată e ora trei. facem dragoste
oxidată de zgomotul de la combinat.
la primăvară vei fi gravidă.

s-a ars siguranța
instinctelor de care dispunem
ne putem retrage din profesii
din spatele ochelarilor
din trupurile indezirabile
îți pot mângâia soldurile lucide
sânii absorbind hărțile degetelor mele
respirația în uniforma pastei "osidenta"
apoi mă voi răsturna alături
vei merge la baie – apa destrămându-se
plictisită – muzica: vagonul nr.2
al nopții

cuvintele treierându-mă
brusc am fost la coafor la aprozar
la film cu altul
somnlu ca un capac peste
realitatea cocoșată de atâtea
destăinuiri – visăm.

n-ai nici un farmec acum
sângele meu pipăie prudent atmosfera
și revine grăbit la vechea ocupație
lașule – sudezi tu versurile
de mai sus lepădându-ți furoul
iar eu îți sărut genunchiul
fără chef
alertând secundarul deșteptătorului
faultând glandele ridicole
de care dispunem
la ora asta

picioarele tale încordate/ mâine plec
în capitală
gemetele de campanie incizate
fișec traseului
glandele răgâind nesimțite
ajunge – dă-te jos de pe mine –
am transpirat – baia – pijamaua –
pachetul de țigări
du-te deschide sună cineva la ușă
poate sexul tău sau altă
cunoștință terapeutică

stinge lumina – hai du-te odată
dimineața ghemuită la
ultimul etaj
nu prea avem bani în casă
- noi să fim sănătoși

pe urmă toate devin firești
până și diavolul plictisindu-se
să ne fie prieten
fiindu-i lehamite de capetele
noastre ca niște turle timpite
ne reluăm pozițiile în locul acesta
ne prefacem că avem treabă
că suntem ocupați importanți unii
pentru alții și cu toții pentru
moartea care ne împarte zilnic
arborii genealogici
pe urmă genealogia

pe urmă spini derutanți
ai căderii

pe urmă e ploaie, pe urmă e ceață/ e frunza cerșind și cafeaua
amară/ sunt ochii pe urmă, apoi dimineață/ pe urmă o zi - apoi
iadul de seară/ se spune că tu și se tace că eu/ pe urmă se ard
trandafirii pe rug/ se-nvață o dată - se uită mereu/ se cumpără
pași pentru cei care fug/ de altfel trăim – mai cu toți, mai cu
noi/ nu mergem la teatru, nici cărți nu mai vrem/ e viață, e
ceață, vin câini și vin ploii/ cafeaua-i amară, artiștii – blestem/
pe urmă te scriu – dacă-s unii, sunt doi/ pe urmă alunec, apoi
mă ridic/ de altfel trăim, mai cu toți, mai cu noi/ pe urmă
și-apoi nu mai este nimic

(Iar **Cronicarul**, îndârjit și tușind, cu ochelarii de cal
bine fixați, nota în continuare, pentru o eventuală posteritate:

Orbitor de discordant zgomotul mașinilor de formula
unu. Ce caută sunetele acestea dezacordate în pauzele memo-
rierii mele? Distilând secunde de asemenea vizuini auditive
obțin un limbaj prin care pot comunica natural cu moleculele.
Deschid o paranteză și afirm că procesul de receptare e mult
mai simplu decât îl consideră savanții. Totul e să ai răbdare,
să nu te produci cu violență, să nu te epuizezi înainte de a
urca scara tuturor mărimilor fizice.

Deocamdată mă sustrag judecății cotidiene. Deo-
camdată nu ofer decât dispreț alchimiei diafane numite fami-
liar fericire. Profit de existența cuvântului "deocamdată"
pentru a amâna cât mai mult implicarea în arealul casnic, în
discursivitatea vieții practice. Am nevoie de coincidențe,
scheme, combinații, paradoxuri; toate pentru a mă proteja sub
o identitate falsă.

Totalitatea agresivă prin care Bach râde de noi. O
juxtapunere plural-singulară de contrarii, simultanizări, va-
porizări și materializări demente. Ascultând unele pasaje, am
senzația unor hohote de râs, în nici un caz a unor aglomerări
de note muzicale și instrumente; din când în când percep
câte-o respirație accelerată. Să-l auzi respirând pe Bach, asta
da experiență de viață!

Remarc cioburile risipite pe covor. Pofla de-a mai
sparge un pahar, de-a mai ucide o sticlă, o farfurie, un
bibelou, un geam, mai multe geamuri, vitrinele magazinelor
din oraș, lentilele, becurile, toată oștirea de transparențe din
spatele căreia cineva mă pânzăște cu răbdare. Ceremonia i-
nițierii în acustica rațiunii pure, cadența impersonală la care
s-au adaptat picioarele de broască testoasă ale creierului meu
(acesta va semăna într-o zi cu o rafinată explozie de grenadă).
Spun asta pentru că n-am să scriu niciodată ceva numit
"Atentat la viața muritorului de rând".

Embleme. Simboluri. Interpretări. La naiba, nu e ni-
meni pe planeta asta să arunce la gunoi climatul desăvârșit al
respingerii?

Oglinzile au încetat să mă mai reflecte obiectiv. Se
întunecă de întunericul ochilor mei. Se simt străine și false și
pelicula subțire de pe verso li se scurge.

Am miraculoasa capacitate de-a accepta orice în-
frângere. Spaimele, ca pe niște deșeu fără importanță le-am
aruncat și în asta stă rațiunea evaluărilor mele. O înfrângere
mare, o înfrângere mică, una colorată țipător, alta girată de re-
alitate: aș putea face coliere și brățări multe și nespuse de va-
loroase dacă le-aș asambla după culoare, formă, sunet,
sentiment. Mă uit la fiecare fără ură, fără silă, sunt numai cu-
rios, tare curios iar în unele cazuri, o înfrângere mai veche mi
se pare suportată de ordine înafară de mine.

Dintr-un posibil "Tratat de rezistență" pentru
scrierea căruia nu va mai munci nimeni niciodată, probabil,
m-am oprit la acest fragment mai aparte. Dacă toată lumea ar
gândi astfel, n-ar mai exista războaie pe pământ).

“SUNT UN MARE COPIL ȘI UN UMIL SLUJITOR AL TEATRULUI”

Adrian Munteanu: Atitudine dominatoare în scenă, ceea ce se numește personalitate, timbru baritonal, el însuși un izvor de energie când învâluitoare când revendicative, un tip de interpret rafinat care nu face nimic la întâmplare, numai sub imperiul intuiției, ci în urma unor decantări îndelungi care, însă, se pierd în firescul păstrat în apariția sa de pe scândură și în relația lui cu ceilalți. Acesta este actorul Mihai Bica.

Mihai, se spune că fiecare meserie poate fi definită. Eu unul, intuind sărăcia unei embleme, nu prea știu să definesc meseria de actor și nici nu sunt sigur dacă ea este doar o meserie.

Mihai Bica: E mult mai mult decât o meserie. Cred că nu se poate defini și e mai bine să n-o definim. Pot să spun, însă, că este o amantă sublimă, posesivă și absolută. De ce spun asta? Foarte mulți dintre noi, cei care am îmbrățișat teatrul, fără să vrem, am căzut pe o pantă bolnăvicioasă. Noi credem că e bine să ne arătăm. Vezi, Doamne, am face noi un serviciu artei teatrale. Greșit. Profund greșit. Trebuie să mulțumim lui Dumnezeu că facem teatru și nu ne putem înălța decât dacă arta noastră ne înalță. Sunt actor la Teatrul Nottara – dau un exemplu – și mă bat cu pumnul în piept. Gândim greșit. Nu. Arta Teatrului Nottara ne hrănește, nu noi hrănim Teatrul Nottara. Mulți au căzut în această capcană. Capcană, asta e cel mai bun cuvânt. Actorul cu adevărat mare e topit în arta lui, uită de el. Ea este cea care îl poartă pe aripi. Sunt foarte mulți care fac această profesie, dar sunt prea puțini cei aleși. Cu adevărat aleși. Dacă tu acum mă întrebi ce simt în timpul unei reprezentații, eu pot să inventez cuvinte. Dar oare acele cuvinte au o atât de mare putere, încât să fie adevărul pe care eu îl trăiesc în secundele acelea? S-ar putea să nu. Complicată arta teatrală. Minunată și complicată în același timp. Nu știi de unde pleci, nu știi unde ajungi. Sigur că tu pleci cu un scop și o țintă. Suntem oameni, nu? Niciodată nu știi cum este personajul. Sunt autori diferiți, lucrezi în chei regizorale diferite. Frumos este că, pe cât e posibil, să dai mentalul deoparte și să lași să urle sufletul. Răsufletul care urlă este cel care ajunge cu adevărat în celelalte suflete din sală. Cred că asta este calea. Dacă vrei, e un fel de isihasm în artă. Acum nu aș vrea să fiu înțeles greșit, dar tot prin calea inimii acești spre sublimul artei.

Adrian Munteanu: Dacă am pornit pe panta asta și ai vorbit de adevăr, e corect să spunem că adevărul, în privința artei actorului, se naște în fiecare clipă

Mihai Bica: Asta se și spune, Adrian: fenomenul teatral este unic și irepetabil. În primul rând nu ești tu, cel care a fost cu o zi sau cu o săptămână în urmă. Bioritmul este altul, metabolismul. Orice ființă vie are un metabolism. Nu ești tu cel care a fost cu o clipă sau cu o lună în urmă. Cel din sală este altul. Sunt oameni care vin și văd un spectacol de trei patru ori. Bravo lor, cinsto lor. Dar nu totdeauna se întâmplă asta. Ce resorturi interioare, ce mecanisme se nasc în timpul repetițiilor și în timpul reprezentațiilor? Crede-mă, am ajuns la această vârstă să spun că arta pe care am îmbrățișat-o este uluitoare și impredictibilă. Nu este un calcul matematic, nu este o ecuație. E mult mai mult decât atât. Mult mai mult. Mi-e și teamă, asta este adevărul, când e vorba să dau un interviu, să vorbesc despre această profesiune de înaltă cre-

Timișorean de origine, actorul **MIHAI BICA** a intrat la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică I.L.Caragiale în anul 1983 și a studiat cu Olga Tudorache, alături de care s-au aflat doi asistenți, actori de mare talent, Florian Pittiș și Florin Zamfirescu.

Numele lui **Mihai Bica** este legat, în mare parte, de Teatrul din Sibiu, la început ca actor, apoi director al instituției. Împătimit de profesie, din 1988 și până în 2000 a onorat scena sibiană

prin interpretări care au impus o stare de competiție.

A părăsit Sibiu pentru a colabora cu teatre din București. A avut șansa de a repeta șase luni la Teatrul Național alături de Ștefan Iordache în „Om de la Mancha”, în regia lui Ion Cojar. Deși spectacolul nu a fost dus până la capăt, pentru **Mihai Bica** a fost un moment al unor întâlniri cu profesioniști ai scenei. A urmat colaborarea cu „Teatrul Mic”. A jucat în *Cimitirul pășărilor*, spectacol cu valențe politice. Marea bucurie a actoru-

lui **Mihai Bica** a fost aceea de fi pe scenă în acest spectacol alături de profesoara sa, **Olga Tudorache**. Dar și de alți doi mari actori, **Dan Condurache** și **Mitică Popescu**.

Din 2002 este actor al teatrului „Sică Alexandrescu” din Brașov. Cu demnitate, cu subtilitate, cu atitudine firească, cu expresie curată, **Mihai Bica** a creat pe scena brașoveană numeroase roluri impresionante prin adevărul lor și seducătoare pentru spectatori.

Adrian Munteanu

dință.

Adrian Munteanu: În aceste condiții, nu cred că putem spune, nu putem contabiliza, câte roluri a jucat un actor în cariera lui. Numărul lor este, mai degrabă, egal cu numărul reprezentațiilor jucate până la un moment dat.

Mihai Bica: Stăteam și mă gândeam, într-o zi, cum să forezi înăuntrul tău? Care ar fi calea, care ar fi poteca, cum poți să ajungi la ceea ce spunem noi că este Personajul? Sigur că eu, Mihai Bica, sunt pus în diferite situații teatrale, cu fiecare personaj în parte. Joci Shakespeare, joci Cehov joci Tennessee Williams, cum abordezi personajul? Regizorul este lângă tine. Să presupunem că ai un regizor talentat, cu experiență, cu un bagaj solid acumulat în decursul anilor. El îți

fost privilegiat din acest punct de vedere, Dumnezeu a fost bun cu mine. Am jucat din anul I până în anul IV. Nu mai vorbesc ce s-a întâmplat după terminarea institutului. Se chema frumos, pe vremea noastră. Se chema Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică I.L.Caragiale. După 89 nu s-a mai chemat așa. Au pus o altă titulatură. De ce? Treaba lor, nu vreau să-i întreb. Dar mie îmi plăcea. Acum revin: n-am refuzat nimic.

Adrian Munteanu: Nici atunci când nu ți-a plăcut rolul?

Mihai Bica: Am vrut odată să renunț. Lucram la Brașov în „Copilul îngropat” cu regizorul Vlad Massaci. Pe el cred că l-am contrariat, pentru că nu se aștepta. De două ori în timpul repetițiilor am vrut să renunț. Și el a spus „dar nu înțeleg !?!”. Dar nu era ceva premeditat, Adrian, nu-mi

băgasem eu în cap să renunț la personaj, dar nu-l simțeam, înțelegi? Treceam pe lângă el. Ai văzut că sunt trenuri care nu opresc în toate garile. Cam așa s-a întâmplat atunci. Nu-l pipăiam, nu era al meu. Era un personaj, un caz patologic. Nu știu cât la sută aveam acel personaj în mine. Dar știu că am avut două izbucniri. Ce s-a întâmplat până la urmă? Rămăsesem singur într-o seară, repetiția se terminase. Am stat singur în scenă, în golul ăla, în hăul ăla, mă uitam la scaune, la acea lumină extrem de mică, de veghe. Nu știu ce s-a întâmplat, dar cred că a coborât un duh și a doua zi, la repetiție, am schimbat cu 180 de grade personajul și abia atunci a fost bine. Iar acum pot să spun că am o mare satisfacție. Am jucat cât a fost nevoie „Copilul îngropat” și este unul dintre personajele pe care n-am să-l uit niciodată.

Iar pentru că vorbim de copii, și cei bolnavi și cei sănătoși trebuie să fie ajutați, pentru că sunt ai tăi. Nu cred că un copil trebuie iubit mai mult. **Adrian Munteanu:** Indiferent de structura regizorului, fie că este unul dominator, posesiv, fie că este îngăduitor și acceptă sugestii din partea actorilor, tu îți construiești personajul după voia ta, după datele pe care le consideri necesare sau accepți integral maniera impusă de regizor?

Mihai Bica: E o problemă. Dacă el, regizorul, nu pornește de la izvor, de la opera dramatică, și vine cu tot felul de idei exterioare, e greșit. La fel greșesc eu, dacă abordez totul din alt unghi. Eu trebuie să pornesc de la personajul autorului. Să nu inventez tot felul de drăconvenii, pentru că acel fenomen, născut după abordarea prostească de care eu vorbesc, este un fenomen acultural și e dureros și trist. Cred că și ei, regizorii, și noi, actorii, încercăm să nu trădăm izvorul, să pornim de la matcă. Mulți au făcut tot felul de experimente neștiind că sunt total nesănătoase. Încercăm, pe cât e posibil, regizor și actor, să cădem de comun acord pe țintă, să dezvoltăm personajul cu mijloace artistice serioase și, cât se poate, profunde, dar să nu ne îndepărtăm. Oricât am încerca, Adrian dragă, să întoarcem apa spre izvor nu reușim, pentru că nu suntem noi Dumnezeu. Noi suntem niște creaturi, nu suntem creatori. Vorba lui Țuțea, „niciodată creatura nu poate să fie creator”. El avea dreptate. Aici era totul, aici era chintesența. Oricum ai încerca să întorci Oltul spre izvor, n-ai cum.

Adrian Munteanu: Așa vezi actorul? El nu este un creator, este o creatură?

Mihai Bica: și el este o creatură. Poate fi insulflat, dacă Dumnezeu o dorește. Vorbeam adineuri de pogorârea îngerului. Limita creației umane este minoră. Dacă Dumnezeu trimite îngerii sau insulflă în actor har, atunci se naște artă mare.

(Continuare în pag. 15)

cere anumite lucruri. Tu încerci, pe cât îți este posibil, să naști după voia lui personajul. Dar oare calea lui este cea dreaptă, oare așa a gândit Shakespeare sau Cehov? Dacă a gândit altfel? Nu știi cum este. Îți pui o mie de întrebări. E o cavalcadă de întrebări. La un moment dat planul logic îl îndepărtezi și irupe sufletul, partea umană cea mai profundă. Pentru mine cea mai înaltă dominantă și trăsătură umană este sufletul. Cred că e valabilă și în viața de zi cu zi, e valabilă și în teatru. **Adrian Munteanu:** Am senzația că nici nu trebuie să ne ocupăm de ordonările efectiv materiale. Să întreb eu acum despre modul în care ai devenit actor sau care au fost profesorii. Asta vom fixa într-un chenar, cu date cunoscute din altă parte. Ceea ce pot constata pe acest traseu, în cazul fiecărui personaj pe care îl conturezi, este că mai peste tot joci roluri principale. Așa se vede privind afișele. Să însemne că Mihai Bica refuză altfel de distribuiri?

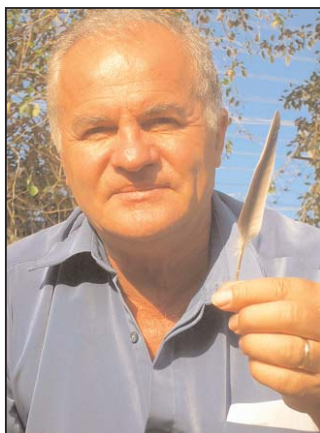
Mihai Bica: Nu. Am făcut, Adrian dragă, de la figurație, vorbită și nevorbită, până la roluri principale. Am atacat tot felul de roluri. Ba chiar pot spune că personajele care m-au dat peste cap mi-au fost, poate, cele mai dragi până la urmă. Tot ce mi s-a dat am jucat. Nu am refuzat nimic. N-am refuzat nici când eram student și lucram la Cassandra, pentru că am

qualitative business incentive team

Calea Grivitei, 136, bloc WELROM, et. 1, CP 12-343, 78122 Bucuresti - ROMÂNIA
tel.: (+40) 21/222 8988; fax: (+40) 21/222 2480, e-mail: office@qbit.ro; webpagă: http://www.qbit.ro

Momentul de respiro

ceață

o ceață fără cusur pune stăpânire pe țărnul albastru

ca veștile triste se amestecă-n șoapte

s-au strâns în noduri poveștile

mă frâng și mă frământ și trag din mine
arome-n fum de pipă cu usturimi de ochi
rătăcitor cu gândul a deochi mă caut risipit pe plajă-n
Tine

Lucian PERȚA

Parodii după...

Baubeh Izzet

Gânduri disperate II (din revista „Singur”, nr. 11-12/2009)

Ploaia de afară, fiindcă este frig,
Se transformă iute-n lapoviță
Și-apoi în zăpadă, de-mi vine să strig:
Iubit-o, hai să bem o șliboviță!

Am un talmeș-balmeș de idei în minte,
Și-n limba română, și în limba turcă,
Ba și ungurește, fiindcă sunt cuminte
Și-n orașul nostru cin' n-o știe - o-ncurcă!

Prieteni mă-ntreabă cum de rezusc
Zgribulit de toate, totuși să rezist

Ca profesor aicea, în Târgul Secuiesc -
Eu le răspund c-un zâmbet: Păi sunt și exorcist!

O știe tot Brașovul încă de astă toamnă,
O știe și iubita-mi că scosu-i-am și ei
Doi drăcușori din trupu-i să pot să mi-o fac doamnă...
De-atunci nu-mi mai dă voie să scot și-altor femeie!

Cezar Mihai Popescu

Păreră (din revista „Singur”, nr. 11-12/2009)

La întrebarea
Când oare
Voi scrie
Poezie mare,
Cu toată supărarea,
Îți spun că o să fie
Atunci când vei escalada
Toate trăirile
A nouă sute nouăzeci și nouă de poezi,
Tenăce și harnic
Și vei spune: da,
A meritat să-nveți,
N-a fost zadarnic!
Păreră mea!...

Mihaela Băbușanu

Melancolie (din revista „Singur”, nr. 11-12/2009)

În fiecare zi mi-e atâtea de dor de tine,
Încă e imperios necesar să-mi fac câte-un ibric de cafea.
La cafea, e drept că mai vine și o ghicitoare cu har,
care, după ce bea ce mai bea, îmi spune că mi-e tare dor de tine

Ana Zegrean

(din revista „Singur”, nr. 11-12/2009)

se agată cântecul undeva peste curcubeu când te doare pântecul de cântatul mereu

din rezerva de suflete scoți sufletul poemului - clopot

și-l porți pe la porți ruginite de rouă, cu nemărturisitul țel de-a-i afla un anotimp paralel.

Genia Viziru

aproape că avea dreptate (parodie de încurajare, din revista „Singur”, nr. 11-12/2009)

da, Genia, nu te mai agita, aproape că ai dreptate, Facultatea de Sociologie și Asistență Socială dacă vei urma (asta da facultate!) vei putea pentru oameni lucra și vei avea o implicare aproape totală,

dar dacă aripile îți le-ai întinde în poezie, ai putea cuprinde cu cel puțin o mie

de oameni mai mult - (acuma, fie vorba între noi, fenomenu-i aproape ocult - judecă-l bine și apoi...)

acum, oricum a trecut, sfatul este tardiv -

indiferent de motiv, tu fă ce ai de făcut!

în semnele de apă văd uscatul și-n mugurii de vie găesc scrum din pretutindeni doare Infinitul și toate-mi vin în minte chiar acum

și arde-n focul trecerii pecetea și doare când din tine nu găesc un semn de adăpare de poveste și nici nu regălesc din ce iubesc

mi-e lacrima topită de vulcanul născută-n clipa care sparge anul

acum pe tărnușul meu înalt e ceață și valuri scot pe plajă pietre noi și-n amintirea fiecărei clipe găesc nemângâierea pe umerii tăi goi

o ceață fără cusur...

Ioan Mircea POPOVICIU
Constanța, 22 aprilie, 2009

ȘI MAI SIMPLU!

Pentru a vă abona sau pentru a sprijini financiar **revista SINGUR**, puteți folosi și modalitatea de mai jos:

Mergeți la orice sucursală a Băncii Transilvania și depuneți suma dorită pe cardul ce are următoarele date:

BUMB GRIGORE MARINEL

Cont IBAN: RO66BTRL01601201P94581XX

Expiră la data: luna octombrie, 2010

Anunțați telefonic sau prin e-mail ca ați făcut depunerea.

ABONAȚI-VĂ. Completați talonul și trimiteți-l pe adresa: **Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița.**

Costul unui exemplar este 1,5 lei.
Taxele de expediere sunt incluse în preț.
Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeți, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa:
SC GD GABRIELLA SRL
Cont IBAN: RO32BTRL01601202H25550XX
C.U.I.: RO22471556
Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

Adresa redacției: Editura SINGUR
Str. Tony Bulandra, Bl. 25, Sc. A, Ap. 8, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: office@revistasingur.ro
Proiecte ecologice: Gabriel Soare, Constanța Soare: 0722-885.342; 0727-326.058

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Vă rugăm să faceți tot posibilul pentru a ne trimite materialele în format electronic (e-mail, în attach files) și cu diacritice. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei. Vă mulțumim pentru răbdare.

În format tipografic, revista SINGUR poate fi procurată de la următoarele puncte:
Brașov: Brașov, Librăria OKIAN, str. Mureșenilor, nr. 1
București: Librăria din fața Muzeului Literaturii Române (zona P-ța Romană-Calea Victoriei)
Dâmbovița: Târgoviște, magazinul de flori de pe platoul Prefecturii
Sălaj: Zalău, chioșcul AF BUTU (zona Piața Agroalimentară centrală)
Cititorii o mai pot procura, ca și până acum, de la subredacțiile noastre sau o pot comanda pe adresa redacției. Vă mulțumim pentru sprijin și înțelegere. Rămânem împreună!

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....
Adresa exactă.....
.....
Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....
Acest talon poate fi copiat la xerox, dacă cititorii doresc să păstreze intactă revista.
Abonații cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.
Semnătura,

Fondator: ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Subredacții SINGUR în România:

Alba - Vasile Bora: vasilbor2003@yahoo.com;
Brașov - Laurențiu Ciprian Tudor: amza_likon@yahoo.com;
Adriana Lisandru: sancho_panza_cervantes@yahoo.com;
Bihor - Nicolae Iștoc: 0359-177560;
București - Dana Banu: danabanu2006@yahoo.fr;
Florin Caragiu: editura_platytera@yahoo.com;
Bistrița - Alexandru Uiuu: aluiuiu@yahoo.com; **Melania Cuc:** melaniacuc@gmail.com;
Cluj - Flavius Lucașel: flavius_lucacel@yahoo.com;
Constanța - Ioan Mircea Popovici: ioanmircea.popovici@gmail.com;
Dâmbovița - Constantin Predescu Neacșu:

predescunc@yahoo.com;
Remus Foltoș: remusfoltoș@yahoo.com;
Galați - Viorel Șerban: 0236-813437; 0263-678860;
Hunedoara - Daniel Lăcătuș: lacatus.daniel@gmail.com;
Maramureș - Nicoară Mihali: nicoaramihali@yahoo.com;
Mehedinți - Dan Șalapa: dan_salapa@yahoo.com;
Prahova - Maria-Gabriela Dobrescu: gabiu_campina@yahoo.com;
Sălaj - Dina Horvath: dina.horvath@yahoo.com;
Sibiu - Călin Sămărghițan: calinsamarghitan@yahoo.com
Hermine Câmpean (Medias): crocodila1@yahoo.fr;
Suceava - Mircea Catargiu: 0747-280.131;

Teleorman - Liviu Nanu: liviunanu@yahoo.com
Vâlcea - Cornel Dușăgeșescu: corneliu94@yahoo.com

Subredacții SINGUR în Lume:

Anglia - Mihai Demianciuc: mdemianciuc@yahoo.co.uk
Austria - Harry Danciu: harry69@gmail.com
Australia - Ben Todică: ioneb@optusnet.com.au
Canada - Dan Lordache: diordache01@gmail.com
Franța - Samson Iancu: sami_diamantul@yahoo.fr
Germania - Lucian Hetco: lucian_hetco@yahoo.de
Italia - Dumitru Ilies: alisgurita@yahoo.com
USA (Seattle) - Cristina Spiridon: cristinasirion@yahoo.com